

למעלה ממליון עותקים נמכרו ברחבי העולם.
רב-מכר עולמי!

ירח זבס, כזה לאו!

כריסטינה לוח

כריסטינה לורן

זרע קבש, זה לא!

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

כריסטינה לורן
ירח דבש, זה לא!

Christina Lauren
THE UNHONEYMOONERS

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה-שמואל
עורכת: ורד רווה-שמואל
הגהות: שרון שלו
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Original English language edition Copyright © 2019 by Christina Hobbs
and Lauren Billings

All rights reserved including the right or reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with the original Publisher Gallery Books,
A Division of Simon and Schuster Inc., New York
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-664 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרק ראשון

בשלווה שלפני הסערה – במקרה הזה, השקט המבורך שלפני השתלטות פמליית החתונה על סוויטת הכלה – אחותי התאומה נועצת את מבטה השיפוטי בציפורניה הלחות מצבע טרי בגוון ורוד בהיר ואומרת, "מתערכת איתך שהוקל לך, עכשיו שגילית שאני לא כלה מהגיהינום." היא מעיפה בי מבט מצידו השני של החדר ומחייכת חיוך ענק. "בטח חשבת שאי אפשר יהיה להתמודד איתי."

בא לי לצלם את ההצהרה הזו ולמסגר אותה, היא נאמרה כול בזמן. אני מחליפה מבטים רבי משמעות עם בת הדודה שלנו, ג'סי, שצובעת מחדש את אצבעות רגליה של איימי (זה צריך להיות יותר ורוד פסטל מוורוד בייבי, את לא חושבת?), ומחווה לכיוון שמלת החתונה של איימי – התלויה על קולב סאטן, ושעליה אני עמלה בקפידה כרגע ומוודאת שכל נצנץ מונח במקומו הראוי על המחוך. "תגדירי כלה מהגיהינום."

איימי פוגשת את עיניי שוב, הפעם במבט מיואש. היא לבושה בחזייה המהודרת שלה ובתחתונים קטנטנים, וברור לי – ברמה מסוימת של בחילה-הנובעת-מהיותה-אחותי – שדיין, הארוס המגודל שלה, בטוח יקרע אותם מאוחר יותר. האיפור שלה עשוי בטוב טעם וההינזמה התפוחה שלה מוצמדת בסיכה לשיערה השחור המורם. זה צורם. כלומר, אנחנו רגילות להיראות זהות על אף שבפנים, כל אחת היא סיפור אחר לגמרי, אבל הסיטואציה הזאת זרה לי לחלוטין: איימי

נראית כמו דיוקן של כלה. לפתע החיים שלה לא דומים לשלי בשום מובן.

"אני לא כלה מהגיהנום," היא טוענת. "אני פרפקציוניסטית." אני מוצאת את הרשימה שלי, מרימה אותה ומנופפת בה כדי לקבל את תשומת ליבה. מדובר בנייר מכתבים ורוד ועבה, בעל קצוות משוננים, שבראשו כתוב רשימת המשימות של אוליב – מהדרות יום החתונה בקליגרפיה מהודרת, הכוללת שבעים וארבעה (שבעים וארבעה) פריטים, החל בלוודא שהנצנצים של שמלת החתונה מסודרים בצורה סימטרית וכלה בלסלק את עלי הכותרת הנבולים מסידורי הפרחים שעל השולחנות.

לכל שושבינה יש רשימה משלה. נכון שהיא לא ארוכה כמו רשימת שושבינת הכבוד שלי, אבל כולן מהודרות באותה המידה וכתובות בכתב יד יפה ומסודר. איימי אפילו ציירה תיבות סימון, כך שנוכל לעקוב אחרי פריטים שנותרו לביצוע.

"יש אנשים שיחשבו שהרשימות האלה קצת מוגזמות," אני אומרת. "אלה אותם 'יש אנשים'," היא משיבה, "שישלמו סכומי עתק על אירוע שאפילו לא יגרד את הרמה של החתונה שלי."

"כן. הם שוכרים מפיק חתונה בשביל –" אני מעיפה מבט ברשימה שלי. "לנגב את כתמי הלחות מהכיסאות חצי שעה לפני תחילת הטקס'."

איימי מייבשת את ציפורניה בנשיפה ומתחילה לצחוק כמו נבל מסרט. "טיפשים כאלה."

אתן בטוח מכירות את האמירה על נבואות שמגשימות את עצמן. הניצחון מעניק לך תחושת ניצחון, ואז, איכשהו... את ממשכה לנצח. זה חייב להיות נכון, כי איימי מנצחת בהכול. היא זרקה כרטיס לתוך קערת הגרלה ביריד רחוב וחזרה הביתה עם כרטיסים להצגות בתיאטרון הקהילתי. היא דחפה את כרטיס הביקור שלה לתוך כוס בפאב וזכתה בבירות חינם לשנה. היא זכתה בטיפולים קוסמטיים, בספרים, בכרטיסים להקרנות בכורה של סרטים, במכסחת דשא, באינספור חולצות ואפילו במכונית. מובן שהיא זכתה גם בנייר

המכתבים ובערכת הקליגרפיה שבה היא השתמשה לכתובת רשימות המשימות.

ואת כל זה אני מספרת כדי לומר שברגע שדיין תומאס הציע לה נישואים, איימי הציבה לעצמה אתגר – לחסוך להורים שלנו את ההוצאות על החתונה. אמא ואבא היו יכולים להרשות לעצמם לתרום את חלקם – הם מבולגנים במוכנים רבים, אבל לא במובן הפיננסי – אבל הימנעות מהוצאה כספית היא המשחק האהוב על איימי. אם איימי פרה-אירוסים ראתה בתחרויות סוג של ספורט, איימי המאורסת ראתה בהן ענף ספורט אולימפי.

לכן אף אחד מהמשפחה הענקית שלנו לא הופתע כשהיא הצליחה לתכנן חתונה מפוארת עם מאתיים אורחים, בופה מאכלי ים, מפל שוקולד ופרחים במגוון צבעי הקשת הנשפכים מתוך כל צנצנת, אגרטל וגביע – בלי להוציא יותר מאלף דולר מכיסה. אחותי קורעת את התחת בלמצוא את התחרויות נושאות הפרסים ואת מבצעי קידום המכירות הטובים ביותר. היא משתפת כל פוסט הגרלה שהיא מוצאת בפייסבוק ובטוויטר. אפילו שם המשתמש של כתובת האימייל שלה, AmeliaTorresWins@xmail.com מעיד על דבקותה במטרתה.

כשסוף סוף אני משוכנעת שאין בכלל נצנצים סוררים, אני לוקחת את הקולב מהמקום שבו הוא תלוי על וו מתכת המחובר לקיר כדי להביא לה את השמלה.

אבל ברגע שאני נוגעת בה, אחותי ובת דודתי מתחילות לצרוח בדואט, איימי מרימה את ידיה, שפתייה הצבועות בגוון ורדרד נפערות בצורת O מבוועתת.

"תשאירי אותה במקומה, אולי," היא אומרת. "אני אגש אליה. עם המזל שלך, את תמערדי ותקרעי אותה."
אני לא מתווכחת: היא לא טועה.

בעוד איימי היא כמו מגנט למזל, אני מאז ומעולם הייתי חסרת מזל. אני לא אומרת את זה כדי להישמע דרמטית, או מפני שאני רק נדאית חסרת מזל בהשוואה אליה; מדובר באמת אובייקטיבית. חפשו – **אוליב טורס, מינסוטה**, בגוגל ותמצאו תריסרי מאמרים ושרשורי תגובות המוקדשים לפעם ההיא שטיפסתי לתוך אחת מאותן מכונות שצריך לחלץ מתוכן בובות באמצעות מנוף ונתקעתי בפנים. הייתי בת שש, ואחרי שהבובה שתפסתי לא נפלה היישר אל החלון הקטן, החלטתי להיכנס ולקחת אותה בעצמי.

ביליתי שעתיים בתוך המכונה, מוקפת באינספור דובוני צעצוע קשיחים עם פרווה דוקרנית שהצחינו מכימיקלים. אני זוכרת שהתבוננתי דרך הזכוכית האקרילית המוכתמת בטביעות אצבעות וראיתי כמה אנשים מבוהלים שצועקים זה לזה הוראות בקולות עמומים. מסתבר שבזמן שהבעלים של אולם משחקי הווידאו הסביר להורים שלי שהוא בעצם לא הבעלים של המכונה הזו, ולכן אין ברשותו את המפתח שיחלץ אותי מתוכה, הם הזעיקו את מכבי האש של העיר אדינה. מובן שזמן קצר לאחר מכן הגיע גם צוות חדשות מקומי, שתיעד כל רגע ורגע מהחילוץ שלי.

נריץ קדימה עשרים ושש שנים ו – תודה לך, יוטיוב – סרטון הווידאו עדיין זמין לצפייה. עד כה, כמעט שלוש מאות אלף אנשים צפו בסרטון וגילו שהייתי עקשנית מספיק כדי לטפס פנימה, וחסרת מזל מספיק כדי שלולאת החגורה שלי תיתקע בדרכי החוצה, כך שהמכנסיים שלי נותרו מאחור עם הדובונים.

מדובר בסיפור אחד מיני רבים. אז נכון, איימי ואני תאומות זהות – שתינו מטר שישים ושניים סנטימטרים, לשתינו שיער שחור שהופך לא ממושמע עם כל רמז של לחות באוויר, עיניים חומות עמוקות, אף סולד וערכות נמשים תואמות – אבל פה הדמיון בינינו נגמר. אמא שלנו תמיד ניסתה להדגיש את ההבדלים בינינו, כדי שנרגיש אינדיבידואליות, ולא כמו סט תואם. אני יודעת שכוונתיה היו טובות, אבל מאז ומעולם הייתה חלוקת תפקידים ברורה: איימי היא האופטימית שנושאת את מבטה אל האור שבקצה המנהרה; ואני זו

שמניחה שהשמיים תכף נופלים. כשהיינו בנות שלוש, אמא אפילו הלבישה אותנו בתפוסת של דובוני אכפת לי לכבוד הלואין; איימי הייתה דוב כיף. אני הייתי דוב קוטר.

וברור שנבואות שמגשימות את עצמן עובדות לשני הכיוונים: מהרגע שבו צפיתי בעצמי מחטטת באף מאחורי זכוכית אקרילית מלוכלכת בחדשות השעה שש, המזל שלי מעולם לא ממש השתפר. מעולם לא ניצחתי בתחרות צביעה או בהגרלה במשרד; אפילו לא בכרטיס גירוד או במשחק 'הדבק את הזנב על החמור'. לעומת זאת, כן שברתי את הרגל כשמישהו נפל לאחור במדרגות והפיל אותי (הוא יצא מזה ללא פגע), נפלתי בהגרלה כאחראית על ניקיון השירותים בכל חופשה משפחתית ארוכה במשך חמש שנים ברציפות, כלב השתיך עליי בזמן שהשתזפתי בפלורידה, לאורך השנה חירבנו עליי אינספור ציפורים, וכשהייתי בת שש־עשרה – כן, באמת – הוכיתי על ידי ברק ושרדתי לספר את סיפורי (אבל מכיוון שפספסתי שבועיים של לימודים לקראת סוף השנה, נאלצתי להשלים את כל החומר במהלך חופשת הקיץ). איימי תמיד מזכירה לי בשמחה, שמתישוהו הצלחתי לנחש את מספר השוטים שנותרו בכבוק טקילה ריק למחצה. אבל לאחר ששתיתי את רובם במסגרת חגיגת הניצחון שלי והקאתי כמעט את כל מה ששתיתי, הניצחון הזה נראה לי חיובי פחות.

איימי מורידה את השמלה (החינמית) מהמתלה ולובשת אותה בדיוק ברגע שאמא שלנו נכנסת לחדר מהסוויטה הסמוכה שלה (גם היא חינמית). היא עוצרת את נשימתה בדרמטיות ברגע שהיא רואה את איימי בשמלת הכלה, ואני בטוחה שאיימי ואני חושבות את אותו הדבר בדיוק: איכשהו אולי הצליחה להכתים את שמלת החתונה.

אני בוחנת אותה בקפידה כדי לוודא שזה לא מה שקרה. השמלה נקייה מכל רבב. איימי נאנחת בהקלה ומסמנת לי שארכוס את הרוכסן שלה בזריזות. "אמא, כמעט חטפנו התקף לב בגללך."

ראשה מלא רולים ענקיים, כוס שמפניה חצי מלאה בידה (ניחשתן נכון: חנימית) ושפתיים מרוחות בשכבה נדיבה של שפתון אדום, אמא נראית כמו חקיינית מרשימה של ג'ואן קרופורד. אם ג'ואן קרופורד הייתה ילדת גוואדאלחרה. "אוי, מאמי, את פשוט יפיפייה."

איימי נושאת אליה את מבטה ומחייכת. ואז עושה רושם שהיא נזכרת – תוך כדי התקף חרדת נטישה – ברשימה שהיא השאירה הרחק בקצה השני של החדר. היא מרימה את שולי שמלתה ונחפזת לעבר השולחן. "אמא, נתת לדי ג'יי את הכונן הנייד עם המוזיקה?" אמא שלנו מרוקנת את תכולת הכוס ועונה, "כן. מסרתי את מקל הפלסטיק הקטן שלך לגבר הלכן עם הצמות הקלועות והחליפה המזעזעת."

שמלת המג'נטה של אמא פשוט מושלמת, ורגליה השזופות משוכלות, שעה שהיא לוקחת גביע שמפניה נוסף מידי הדייל של סוויטת הכלה.

"יש לו שן מזהב," מוסיפה אמא. "אבל אני בטוחה שהוא מצוין בעבודה שלו."

איימי מתעלמת מההערה, וביד בוטחת מוחקת משימה מהרשימה, חריקת המחיקה נשמעת מהקצה השני של החדר. לא באמת אכפת לה אם התקליטן עומד בסטנדרטים של אמא שלנו, או אפילו בסטנדרטים שלה. הוא חדש בעיר, והיא זכתה בשירותיו במסגרת הגרלה שנערכה בבית החולים בו היא עובדת כאחות במערך ההמטולוגי. מבחינתה, חנימי תמיד עדיף על כישרוני.

"אולי," אומרת איימי, עיניה לא סוטות ולו לרגע אחד מהרשימה שבידה. "גם את צריכה להתלבש. השמלה שלך תלויה על הדלת, בחדר האמבטיה."

אני מצדיעה לה בצחוק ונחפזת להיעלם בתוך חדר האמבטיה. "כן, גבירתי."

אם יש שאלה אחת ששואלים אותנו יותר מכל שאלה אחרת, זו השאלה מי מאיתנו הבכורה. לי זה נראה ברור למדי, מפני שאף על פי שאימי גדולה ממני בארבע דקות בלבד, היא ללא ספק המנהיגה.

בתור ילדות שיחקנו במה שהיא רצתה לשחק, הלכנו לאן שהיא רצתה ללכת, וברוב המקרים – על אף שיייתכן שהתלוננתי על כך – שמחתי ללכת בעקבותיה. היא הייתה יכולה לשכנע אותי לעשות כמעט כל דבר.

וזאת הייתה הסיבה שבסופו של דבר מצאתי את עצמי לבושה בשמלה הזאת.

"אימי." פתחתי את דלת חדר האמבטיה, מבועתת ממה שראיתי הרגע במראה הקטנה. אולי זה רק בגלל התאורה, אני חושבת לעצמי, בעודי מרימה את שולי השמלה המפלצתית הירוקה והבוהקת ועושה את דרכי אל אחת מהמראות הגדולות הפזורות ברחבי הסוויטה. וואו. טוב, זה בהחלט לא בגלל התאורה.

"אוליב," היא עונה לי.

"אני נראית כמו פחית ענקית של סבן אפ."

"מעולה אחות! מזמרת ג'סי." אולי סוף כל סוף מישהו יפתח

אותך."

אמא שלי מכחכת בגרונה.

אני מביטה באחותי בזעף. פחדתי להיות שושבינה כחתונת 'ארץ פלאות החורף' בשלהי ינואר, לכן בקשתי היחידה בתור שושבינת הכבוד הייתה, שעל השמלה שלי לא יהיו ולו קמצוץ קטיפה אדומה או פרווה לבנה. עכשיו אני מבינה שהייתי צריכה להיות ספציפית יותר. "באמת בחרת את השמלה הזאת?" אני מצביעה על המחשוף הנדיב שלי. "זה היה בכוונה?!"

אימי מטה את ראשה ובוחנת אותי במבטה. "בכוונה בקטע שזכיתי בהגרלה בכנסיית 'ואלי בפטיסט'. בכל שמלות השושבינות יחד – תחשבי כמה כסף חסכתי לך."

"אנחנו קתוליות, לא בפטיסטיות, אימי." אני מושכת בכד. "אני

נראית כמו מארחת במסעדה אירית בחגיגות פטריק הקדוש."

אני מבינה עכשיו את הטעות שלי – לא ראיתי את השמלה הזאת עד היום – אבל לאחותי תמיד היה טעם מושלם. ביום שבו נערכו המדידות, הייתי במשרד של הבוס שלי והפצרתי בפניו, ללא הועיל,

שלא יכלול אותי בין ארבע מאות המדענים שהחברה עמדה לפטר. ברור לי שלא הייתי מרוכזת כשהיא שלחה לי תמונה של השמלה, אבל לא זכור לי שהיא הייתה כל כך מבריקה או כל כך ירוקה. אני מסתובבת כדי להסתכל עליה מזווית אחרת ו... שאלוהים יעזור לי, היא נראית אפילו גרוע יותר מאחור. וגם לא ממש עוזרת העובדה שאני אחרי כמה שבועות של אפייה רגשית שהפכו אותי ל... איך לומר? קצת מלאה יותר בחזה ובמותניים. "שימי אותי ברקע של כל תמונה, אני אהיה המסך הירוק שלך."

ג'סי נעמדת מאחורי, קטנטנה וחטובה בשמלה ירוקה ובוהקת משלה. "את נראית לוהטת בטירוף. תסמכי עליי."

"אמא," קוראת איימי, "נכון שקו הצווארון מבליט את עצם הבריח של אולי?"

"וגם את הציצים שלה." אמא שלנו ממלאת את הכוס שלה פעם נוספת ולוגמת ממנה לגימה ארוכה ואיטית.

שאר השושבינות נכנסות לסוויטה בסערה. שאגה קולנית, רגשנית וחד משמעית נשמעת בתגובה ליופייה הרב של איימי בשמלתה. זו התגובה הרגילה של משפחת טורס. אני מבינה שאני עלולה להישמע כמו אחות ממורמרת, אבל אני מבטיחה שאני לא. איימי תמיד אהבה תשומת לב, ואני – כפי שמעידות הצעקות שלי בחדשות השעה שש – סולדת ממנה. אחותי ממש קורנת תחת אור הזרקורים; ואני יותר משמחה להפנות את אור הזרקורים לכיוונה.

יש לנו שתיים-עשרה בנות דודות מדרגה ראשונה; אחת בתחת של השנייה 24/7, אבל החלטות קשות היו צריכות להתקבל כשאימי זכתה רק בשבע שמלות (חינמיות). כמה מבנות הדודות היו עדיין נחושות בדעתן לנקוט גישה פאסיבית-אגרסיבית, והן פרשו יחד לחדרן כדי להתלבש, אבל כנראה שזה לטובה; ובכל מקרה החדר הזה קטן מדי בשביל שכל כך הרבה נשים יצליחו להידחס לתוך מחטב בעת ובעונה אחת.

עגנת ספריי לשיער מרחפת באוויר מעלינו, ועל הדלפק ניצבים מכשירים לסלסול השיער, להחלקת השיער ותכשירי שיער שונים

ומשונים בכמות שתספיק להקמת סלון יופי. כל משטח בסוויטה הפך דביק אחרי השימוש באיזשהו תכשיר יופי או הוסתר תחת תכולת תיק האיפור של אחת הבנות.

נקישה נשמעת בדלת הסוויטה, ג'סי פותחת אותה ובפתח עומד בן דודנו דייגו. בן עשרים ושתיים, גיי, ומטופח יותר מכפי שאי פעם אצליה להיות, דייגו נופף בדגל הסקסיוזם, לאחר שאימי אמרה לו שהוא לא יכול להיות חלק מפמליית הכלה ושהוא יאלץ לבלות עם השושבינים. ולפי ההבעה שעל פניו בעודו בוחן את השמלה שלי, נראה כי הוא ממש מרגיש ששפר עליו מזלו.

"אני יודעת," אני אומרת, נכנעת ומתרחקת מהמראה. "היא קצת –"

"צמודה?" הוא מנחש.

"לא –"

"מנצנצת?"

אני נועצת בו מבט. "לא."

"זנותית?"

"התכוונתי לומר ירוקה."

הוא מטה את ראשו ומסתובב סביבי, מפנים את השמלה מכל זווית אפשרית. "התכוונתי להציע לאפר אותך, אבל זה יהיה בזכוז מוחלט של הזמן שלי." הוא מנופף בידו. "היום אף אחד לא יסתכל על הפנים שלך."

"אין צורך בשיימינג, דייגו, זנותית או לא." אומרת אמא שלי, ואני קולטת שהיא לא חלקה על הערכתו, אלא פשוט אמרה לו לא להשתמש בה כדי לבייש אותי.

אני משחררת את הראגה מסוגיית השמלה – ומעד כמה יוצגו הציצים לראווה לאורך החתונה וקבלת הפנים – ומסתובבת בחזרה אל הכאוס השורר בחדר. בזמן שבנות הדורות מרססות אחת על השנייה ספריי לשיער ומחוות דעה על נעליים, מתקיימות בחדר תריסר שיחות שונות בעת ובעונה אחת. נטליה צבעה את שיערה החום לבלונד, והיא משוכנעת שזה הרס לה את הפנים. דייגו מסכים

איתה. חוט הברזל יצא מחזיית הסטרפּלס של סטפּאני, ודודה מריה מסבירה איך היא יכולה פשוט להצמיד את השדיים עם נייר דבק במקום. קאמי וחימנה מתווכחות למי שייך איזה מחטב, ואמא מצחצחת את גביע השמפניה שלה. ובתוך כל הרעש והכימיקלים, תשומת ליבה של איימי מוסבת בחזרה אל הרשימה שלה. "אוליב, דיברת עם אבא? הוא כבר הגיע?"

"כשהגעתי לפה הוא היה באולם קבלת הפנים."

"יופי." סימון וי נוסף. ייתכן שיישמע לכן מוזר שהוטלה עליי המשימה לבדוק מה קורה עם אבא שלנו, ולא על אשתו נגיד – אמא שלנו – שיושבת ממש פה, אבל ככה זה עובד במשפחה שלנו. בין ההורים שלנו אין תקשורת ישירה כלל, לא מאז שאבא בגד באמא והיא גירשה אותו מהבית, אבל אז סירבה להתגרש ממנו. מובן שהיינו בצד שלה, אבל כבר חלפו עשר שנים מאז, והדרמה נמשכת, טרייה כאילו היום תפסה אותו בוגד. אני לא מצליחה להיזכר בשיחה אחת שהם קיימו מאז שאבא עזב את הבית, שלא עברה דרכי, דרך איימי, או דרך אחד משבעת האחים והאחיות שלנו. מהר מאוד הבנו שכך יהיה קל יותר לכולם, אבל המסקנה שאליה אני מגיעה בעקבות כל הבלאגן הזה, היא שאהבה מתישה.

איימי מושיטה את ידה אל הרשימה שלי, ואני חוטפת אותה לפניה; שלא תחטוף התקף חרדה, ממחסור בסימוני וי על הדף. אני סורקת את הרשימה במבט, ושמחה לגלות שכדי להשלים את המשימה הבאה שלי אצטרך לצאת ממאורת הספריי לשיער הערפילית הזאת.

"אני הולכת למטבח, לוודא שהם מכינים לי ארוחה נפרדת." הבופה החינמי הגיע עם ממרח רכיכות שעלול לשלוח אותי היישר אל חדר המתים.

"אני מקווה שדיין הזמין עוף בשביל אית'ן." איימי מקמטת את

מצחה. "אלוהים, אני מקווה שהוא דאג לזה. את יכולה לברר?" בבת אחת, כל הפטפטת בחדר השתתקה, ואחד-עשר זוגות עיניים נשלחו בכיווני. ענן קורר מעיב על מצב רוחי בשנייה שבה אוזכר שמו של האח הגדול של דיין.

על אף שדיין הוא בהחלט סביר, אם כי 'גבר גבר' מדי לטעמי – נגיד, צורה על הטלוויזיה כשהוא צופה בספורט, מתרברב בשרירים, ומתאמץ במיוחד כדי שכל ציוד הספורט שלו יהיה תואם – הוא מסב לאימי אושר. זה טוב מספיק מבחינתי.

איתן, לעומת זאת, הוא שמוק, חתיכת חרא שיפוטי.

מודעת להיותי מרכז תשומת הלב, אני משלבת זרועות, מעוצבנת. "למה? גם הוא אלרגי?" מסיבה לא ברורה אני מרגישה אלימה בצורה לא הגיונית, בשל המחשבה שיש לי משהו משותף עם איתן תומאס, הבן אדם הכי גס רוח בעולם כולו.

"לא", אומרת אימי. "יש לו איזה קטע נגד אכילה מבופה."

היא הצליחה לגרום לי לפרץ צחוק בלתי נשלט. "נגד אכילה מבופה. אוקיי." ממה שראיתי, לאיתן יש קטע נגד כל דבר בערך.

לדוגמה, ביום העצמאות, בברביקיו של דיין ואימי, הוא לא היה מוכן לגעת בשום דבר מהמאכלים עליהם עבדתי במשך חצי יממה. בארוחת חג ההודיה, הוא החליף כיסאות עם אבא שלו, דאג, רק כדי שהוא לא יאלץ לשבת לצידי. ואתמול, בארוחה שנערכה אחרי החזרה הכללית לחתונה, בכל פעם שנגסתי בעוגה, או כשג'סי ודייגו היו מצחיקים אותי, איתן עיסה את רקותיו במפגן הסבל הדרמטי ביותר שראיתי בחיי. בסופו של דבר נטשתי את העוגה שלי מאחור וקמתי לשיר קריוקי עם אבא ודוד עומאר. אולי אני פשוט עצבנית עדיין, כי ויתרתי על שלושה ביסים מעוגה ממש טובה בגלל איתן תומאס.

אימי מזעיפה פנים. גם היא לא מעריצה שרופה של איתן, אבל נראה שכבר נמאס לה לנהל את השיחה הזאת. "אוליב. את בקושי מכירה אותו."

"אני מכירה אותו מספיק." אני מביטה בה ואומרת שתי מילים

פשוטות: "חטיפי גבינה."

אחותי נאנחת בכבודות ומנידה בראשה. "בחיי, את בחיים לא

תשחררי את זה."

"כי אם אני אוכלת, צוחקת או נושמת, אני פוגעת ברגישויות העדינות שלו. את יודעת שיצא לי לפגוש אותו לפחות חמישים פעם,

והוא עדיין עושה את הפרצוף הזה, כאילו שהוא מנסה להיזכר מי אני? אני מחווה בידי עליה ואז עליי. "אנחנו תאומות."
נטליה מרימה את קולה מהמקום שבו היא מסרקת את שיערה המחומצן. איך זה הוגן שהשדיים הגדולים שלה מצליחים להיכנס לתוך השמלה? "זאת ההזדמנות שלך להתיידד איתו, אוליב. הממ... הוא כזה חתיך."

אני מרימה גבה זועפת של משפחת טורס בתגובה.
"בכל מקרה את צריכה למצוא אותו," אומרת איימי, ותשומת ליבי מוסבת בחזרה אליה.
"רגע. למה?"

היא מצביעה על הרשימה שלי בתגובה להבעה המבולבלת שעל פניי. "משימה מספר שב –"

בהלה אוחות בי באחת נוכח המחשבה שאצטרך לשוחח עם אית'ן, ואני מרימה את ידי בניסיון לעצור את שטף דיבורה. כצפוי, ברגע שאני מעיפה מבט ברשימה שלי, במשימה מספר שבעים ושלוש – מפני שאימי ידעה שלא אטרח לקרוא את כל הרשימה מבעוד מועד – אני קולטת שזאת המשימה הכי איומה שהייתי יכולה להעלות על דעתי: לבקש מאית'ן שיראה לך את נאום השושבין שלו. אל תרשי לו לומר משהו איום ונורא.

אם אני לא יכולה להאשים את חוסר המזל שלי בזוועה הזו, אני בהחלט יכולה להאשים את אחותי.

פרק שתיים

ברגע שאני יוצאת מהחדר, נדמה שהרעש, התוהו ובוהו והאדים הכימיים של סוויטת הכלה מתפוגגים ונעלמים בבת אחת; בחוץ שוררת שלווה מופלאה. האמת היא שכל כך שקט, עד שאני ממש לא רוצה לנטוש את הרגע הזה וללכת למצוא את הדלת בהמשך המסדרון, עליה מתנוססת מעל לחור ההצצה קריקטורת החתן הקטנה והחמודה. הדמות השלווה מסתירה ללא ספק את חגיגת קבלת הפנים המתודלקת בעשב משובח וכבירה, שבטוח מתרחשת מאחורי הדלת. אפילו דייגו, חובב המסיבות שהוא, היה מוכן להסתכן באובדן שמיעה ובגרימת נזק למערכת הנשימה רק כדי שיוכל להיות בסוויטת הכלה במקום.

אני לוקחת עשר נשימות עמוקות, כדי לדחות את הבלתי נמנע. זאת החתונה של אחותי התאומה, ובאמת שאני כל כך שמחה בשבילה, שאני כמעט מתפוצצת מרוב אושר. ועדיין קשה לי לשמור על מצב רוח מרומם, במיוחד ברגעים השקטים האלה שבהם אני לבד עם עצמי. גם אם לרגע אשים בצד את חוסר המזל שלי, החודשיים האחרונים פשוט הסריחו: השותפה שלי עזבה, אז נאלצתי למצוא דירה חדשה וקטנטונת. וגם על הדירה הזו שילמתי מעבר לסכום שאני יכולה להרשות לעצמי להוציא לבדי, נוסף לכך – בדרך אופיינית למזל הרע הייחודי לי – אחרי שש שנות עבודה, פיטרו אותי מחברת התרופות. במהלך השבועות האחרונים, ניגשתי

לראיונות עבודה בלא פחות מאשר שבע חברות, ועד לרגע זה לא שמעתי מאף אחת מהן. ועכשיו אני פה, עומדת להתייצב מול אויבי המושבע אית'ן תומאס, בעודי לובשת את עורו הירקרק והבוהק של קרמיט הצפרדע.

קשה להאמין שהייתה תקופה שבה ציפיתי בכיליון עיניים לרגע שבו אפגוש את אית'ן. הקשר של אחותי עם החבר שלה התחיל להיות רציני, ואימי רצתה להכיר לי את משפחתו של דיין. במגרש החניה של מרכז הירידים, אית'ן יצא מהמכונית שלו, רגליו ארוכות להפליא ועיניו כל כך כחולות, שהצלחתי להבחין בהן מרחוק. מקרוב, היו לו יותר ריסים משכל גבר רשאי שיהיו לו. מצמוץ עיניו היה איטי ויהיר. הוא הסתכל לי ישר בעיניים, לחץ את ידי ואז חיך, חיך מסוכן ולא סימטרי. מספיק יהיה לומר שהרגשתי מגוון של תחושות שאף אחת מהן לא הייתה התעניינות משפחתית.

אולם אז הסתבר, שביצעתי פשע חמור והעזתי להיות בחורה עגלגלה שקונה סלסלת חטיפי גבינה. עצרנו בכניסה למתחם כדי לתכנן את המשך היום שלנו, ואני חמקתי הצידה כדי לקנות לעצמי משהו לנשנש – אין דבר נפלא יותר מהאוכל ביריד מדינת מינסוטה. כשחזרתי הם עמדו בסמוך לתצוגת המשק החי; אית'ן התבונן בי, ואחר כך בסלסלה של גבינות קשות מטוגנות וטעימות להחריד שבידי, הזעיף פנים ומייד הפנה את גבו, ממלמל איזה תירוץ שקשור בלמצוא את תחרות מבשלות הבירה. בזמנו לא הקדשתי לכך מחשבה יתרה, אך בדיעבד הבנתי שכלל לא ראיתי אותו בהמשך היום.

החל באותו יום ואילך, הוא הפגין כלפיי רק זלזול ועוקצנות. מה אני אמורה לחשוב? שבעשר דקות הוא עבר מפרצוף חייכני לפרצוף נגעל, מאיזושהי סיבה אחרת? מן הסתם דעתי על אית'ן תומאס היא כזאת: הוא יכול לקפוץ לי. אם אני שמה את היום בצד, (וגם זה רק בגלל השמלה הזאת), אני אוהבת את הגוף שלי. אף אחד לא יכול לגרום לי תחושה רעה עם הגוף שלי. או עם חטיפי גבינה.

קולות הסתננו מבעד לדלת סוויטת החתן – צהלות פראיות

שקשורות לזיעת גברים או לכירה או לפתיחת שקית צ'יטוס במבט בלבד – מי יודע, אנחנו מדברות פה על מסיכת החתונה של דייז. אני מרימה את אגרופי ורופקת על הדלת. היא נפתחת בכזאת מהירות, שאני נסוגה בבהלה, עד שהעקב שלי נתפס בשולי השמלה ואני כמעט נופלת.

אית'ן! ברור שזה אית'ן! הוא מושיט את ידיו ובקלות תופס אותי במותניי. בעורו מייצב אותי, אני מרגישה ששפתי מתעקלות, ורואה איך על פניו עולה אט אט אותה הבעת דחייה עדינה, והוא מחזיר את ידיו אליו ותוחב אותן לכיסים שלו. אני מניחה שהוא ימהר לחטא את עצמו עם מגבון לח בהזדמנות הראשונה שתיקרה בדרכו.

כשהוא זו, אני שמה לב למה שהוא לובש – טוקסידו, מן הסתם – ואיך החליפה יושבת היטב על גופו הארוך והדק. שיערו החום הבהיר מוסט ממצחו בקפידה; הריסים שלו כמו תמיד ארוכים עד כדי גיחוך. אני אומרת לעצמי שהגבות העבות והשחורות שלו מוגזמות בקטע אחר – תיזגע בורא הגבות – אבל הן בהחלט נראות טוב על פניו הנהדרות.

אני ממש לא מחבבת אותו.

תמיד היה לי ברור שאית'ן חתיך – אני לא עיוורת – אבל ככה, לבוש בעניבה שחורה, ברור לי הרבה מעבר למה שהייתי רוצה שיהיה ברור.

כמוני, הוא נועץ בי מבט בוחן. הוא מתחיל בשיער שלי – אולי הוא שופט אותי על כך שהוא אסוף לאחור ומהודק בסיכה כמו ביום רגיל – ואז הוא בוחן את האיפור הפשוט שלי – הוא בטח יוצא עם דוגמניות שמסבירות באינסטגרם איך להתאפר – לפני שהוא בוחן את שמלתי באיטיות וביסודיות. אני נושמת נשימה עמוקה בניסיון להתנגד לרחף שלי לשלב את זרועותיי על בטני.

הוא זוקף את סנטרו. "קיבלת אותה בחינם, אני מניח."
אני מדמיינת את הברך שלי פוגעת במפשעה שלו. "צבע יפיפה, אה?"

"את נראית כמו סוכריית סקיטל."

"אוי, אית'ן. תפסיק לפתות אותי."
חיוך זחוח קטנטן מותח את שפתיו. "מעט מאוד אנשים נראים טוב
בצבע הזה, אוליביה."
לפי גוון קולו, אני מבינה שאינני חלק מאותם אנשים נבחרים.
"קוראים לי אוליב."
"נכון, נכון."
נמאס לי מהמשחק. "טוב, זה כיף והכול, אבל אני צריכה לראות
את הנאום שלך."
"את הברכה שלי?"
"אתה מתקן את הניסוח שלי?" אני מנופפת בידי. "תן לי לראות."
הוא משעין את כתפו על משקוף הדלת באדישות. "לא."
"אימי תרצה אותך כמו ידיה אם תאמר משהו מגעיל ודבילי. אתה
יודע."
אית'ן מטה את ראשו ובוחר אותי במבטו. הוא מטר תשעים ואני...
לא. הנקודה שלו הובהרה, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, בלי
שהיה צורך להגיד את המילים: שתעזו רק לנסות.
דיין מגיח מאחוריו, ופניו נופלות כשהוא מבחין בי. מסתבר שאני
לא המלצרית הכוסית עם הבירות שציפו לה. "אה." הוא מתאושש
במהירות. "היי אולי. הכול בסדר?"
אני מחייכת בעליזות. "בסדר. אית'ן בדיוק התכוון להראות לי את
הנאום שלו."
"את הברכה שלו?"
מי ידע שהמשפחה הזאת כל כך מקפידה על ניסוחים?
"כן."
דיין מהנהן לעבר אית'ן ומסמן לו לחזור לתוך החדר. "תורך."
הוא מסתכל עליי ומסביר, "אנחנו משחקים קינגס. אחי הגדול עומד
לחטוף תבוסה."
"משחק שתייה לפני החתונה," אני אומרת ומצחקקת קלות. "נשמע
כמו החלטה נבונה!"
"דקה אני בא." אית'ן מחייך אל אחיו הנסוג לחדר, ואז מסתובב

בחזרה אליי. שנינו מוחקים את החיוכים המטופשים מהפנים ומסתכלים זה על זה בזעף.

"לפחות כתבת משהו?" אני שואלת. "אתה לא חושב לשלוף מהמותן סתם כל מה שיעלה לך בראש באותו הרגע, נכון? זה אף פעם לא נגמר טוב. אף אחד לא באמת טוב באלתורים, בטח לא אתה."
"בטח לא אני?" לידי איתן מתנהג כמו רובוט, בכל מקום אחר כמעט, הוא הכריזמה בהתגלמותה. כרגע הפנים שלו כל כך מאופקות, כל כך חתומות, שאני לא מצליחה להבין אם באמת העלכתי אותו או שמא הוא מנסה למשוך אותי בלשוני, כדי שאומר משהו מזעזע יותר. "אני אפילו לא בטוחה שאתה טוב..." אני מהססת לרגע, אבל שנינו יודעים שכבר אין מנוס ואני חייבת לירות איזו תשובה מזעזעת: "...בלשלוף."

עווית חולפת בגבתו השחורה. הוא הצליח להפיל אותי במלכודת. "אוקיי", אני נוהמת, "רק תוודא שהברכה שלך לא תהיה מזעזעת." אני מעיפה מבט לאורך המסדרון, ונזכרת בעניין האחר שהייתי צריכה לברוק מולו. "ואני מניחה שווידאת מול צוות המטבח שהם ארגנו לך מנה נפרדת, כדי שלא תצטרך לאכול מהבופה? אם לא, אני יכולה לעשות את זה כשאהיה שם."

הוא מוחק את חיוכו הציני ומחליף אותו במשהו שדומה להפתעה. "זה די מתחשב מצידך. לא, לא ביקשתי חלופה."

"זה היה הרעיון של איימי, לא שלי," אני טורחת להבהיר. "היא זאת שדואגת לסלידה שלך מלחלוק אוכל עם אחרים."

"אין לי בעיה לחלוק אוכל," הוא מסביר. "פשוט העניין הוא שבופה זה ממש בור שופכין של חידקים."

"אני ממש מקווה שתביא את התוכנות האלה ואת הפיוטיות הזאת לידי ביטוי בנאום שלך."

הוא נסוג ומושיט את ידו אל הדלת. "תגידי לאימי שהברכה שלי קורעת מצחוק, וממש לא רכילית."

אני רוצה לומר משהו חצוף, אבל המחשבה הקוהרנטית היחידה שעולה במוחי היא שזה פשוט מעליב שריסים כמו שלו התבזבוזו על

השליח של השטן, אז אני פשוט מהנהנת בשוויון נפש ופונה לעבר המסדרון.

יכול להיות שאני פרנואידי, אבל נדמה לי שאני מרגישה את עיניו הנעוצות בשמלה הבוהקת והצמודה שלי בדרכי למעליות. אני בקושי מצליחה להתאפק שלא ליישר את השמלה תוך כדי הליכה, או לזקוף לעברו אצבע משולשת מעבר לכתף.

צוות המלון התייחס ברצינות תהומית למוטיב חג-המולד-בינאר של איימי והלך איתנו עד הסוף. למרבה המזל, במקום סנטה בקטיפה אדומה ובובות איילים רכות, המעבר המרכזי מעוטר בפתיתי שלג מלאכותיים. אף על פי שהטמפרטורה בפנים עומדת על עשרים ושלוש מעלות, לכל הפחות, התזכורת לשלג הרטוב והבוצי בחוץ משווה לכל החדר אווירה של כפור ורוחות. המזבח מקושט בפרחים לבנים, ענפי צינית, זרי אורן קטנטנים תלויים מגבו של כל כיסא ואורות לבנים קטנים מנצנצים מתוך הענפים. למען האמת, הכול נראה פשוט מלבב, אבל אפילו מאחור, שם נעמדנו בשורה, אני רואה את הפתקיות הקטנות הצמודות לכל כיסא המפצירות באורחים – סמכו על “כלולות פינלי” ליום המיוחד שלכם.

פמליית החתונה חסרת מנוחה. דייגו מציץ לתוך אולם הסעודה ומדווח על מיקומם של הגברים השווים. ג'סי מנסה נואשות להשיג את מספר הטלפון של אחד השושבינים, ואמא עסוקה בניסיון לומר לקאמי שתאמר לאבא שיוודא שהרוכסן שלו לא פתוח. כולנו מחכים למפיק האירוע שייתן את האות וישלח את הילדות נושאות זרי הפרחים למקום שבו ייערך טקס החתונה.

עם כל שנייה שחולפת, השמלה שלי מטפסת גבוה יותר והמחשוף יורד נמוך יותר.

בסופו של דבר איתן תופס את מקומו לצידי, והוא עוצר את נשימתו ומשחרר אותה בקצב איטי ומבוקר. זה נשמע לי כאנחה של

אדם שהשלים עם גורלו. בלי להסב אליי את מבטו, הוא מציץ לי את זרועו.

על אף שמתחשק לי להעמיד פנים שאני לא מבחינה בו, אני אוחזת בזרועו, ומתעלמת משרירי זרועו החסונים שתחת ידי ואני גם מתעלמת מהעובדה שהוא מהדק מעט את אחיזתו ומצמיד את זרועי לצד גופו. "את עדיין מוכרת סמים?"

אני חושקת את שיניי. איתן יודע טוב מאוד שעבדתי בחברת תרופות. "אתה יודע שזה לא מה שאני עושה."

הוא מעיף מבט מאחורינו ומסתובב בחזרה. אני שומעת את הנשימה שהוא לוקח כדי לדבר, אולם אז הוא עוצר, נתקף אלם. לא ייתכן שזה בגלל הגודל, העוצמה או הטירוף הכללי של המשפחה שלנו – הוא נחשף אליהם עוד מזמן – אבל אני יודעת שיש משהו שמטריד את מנוחתו. אני נושאת אליו את מבטי בצפייה. "לא משנה כמה מדובר, פשוט תגיד את זה."

אני נשבעת שאני לא אישה אלימה, אבל אני בקושי מצליחה לעמוד בדחף שיש לי לנעוץ עקב מחודד בנעל המבריקה שלו, כשהוא מחייך אליי את החיוך המרושע שלו.

"זה קשור לשורת סוכריות הסקיטלס שלבושות כמו שושבינות, נכון?" אני שואלת. אפילו איתן חייב להכיר בכך שיש בין השושבינות כמה בחורות שוות בטירוף, ובכל זאת, אף אחת מאיתנו לא באמת יכולה להיראות טוב בסאטן בצבע ירוק מנטה. "אוליב טורס קוראת המחשבות."

חיוכי הציני תואם את חיוכו. "תזכרו את הרגע הזה, אנשים. איתן תומאס זכר את השם שלי, שלוש שנים אחרי פגישתנו הראשונה."

הוא מפנה את פניו בחזרה קדימה ומרכך את ההבעה שעליהן. זה תמיד קשה לקשר בין האיתן המאופק והעוקצני שאני מקבלת לבין האיתן המקסים שכובש את החדר, ואפילו בינו לבין האיתן הפרוע עליו איימי הייתה מתלוננת במשך שנים. ובלי קשר לעובדה שהוא מתעקש לעצבן אותי ושהוא נחוש בדעתו לא לזכור לעולם שום פרט ממה שאני אומרת לו – כמו העבודה שלי, או השם שלי – אני

שונאת את העובדה שאית'ן משפיע על דיין לרעה, וגורר אותו לכל מיני דברים פרועים, החל מסופי שבוע בלאס וגאס ועד הרפתקאות רוויות אדרנלין בצד השני של העולם. מובן שהטילים האלה מסונכרנים – למרבה הנוחות – עם אירועים הזוכים להערכה רבה בקרב ציידי תחרויות כדוגמת אחותי והארוס שלה: ימי הולדת, ימי נישואים, חג האהבה. רק בחודש פברואר האחרון, לדוגמה, כשאית'ן חטף את דיין לטיול גלישה בניקרגואה, איימי לקחה אותי לארוחה זוגית רומנטית (והינמית) במסעדה.

תמיד חשבתי שבגלל שאני עגלגלה, אית'ן התייחס אליי בקרירות, שהמראה החיצוני שלי דוחה אותו ושהוא פסולת אנושית צרת אופקים – אבל בעודי עומדת פה, ונאחזת בשרירי זרועו המרשימים, אני חושבת שהוא כזה זין מסיבה אחרת לגמרי: אית'ן ממורמר מפני שאיימי תפסה נתח כל כך גדול מחייו של אחיו, אבל הוא לא היה יכול לא להיות נחמד אליה, בלי להסתבך עם דיין. אז במקום זה הוא מוציא הכול עליי.

התגלית הזו שוטפת אותי כמו גל של בהירות. "היא עושה לו ממש טוב," אני אומרת כעת, שומעת את הגוון המגונן בקולי.

אני מרגישה אותו מסתובב להסתכל עליי. "מה?" "איימי," אני מבהירה. "היא עושה לדיין ממש טוב. אני מבינה שאני מעוררת כך סלידה מוחלטת, אבל לא משנה מה הבעיה שלך איתה, פשוט תדע את זה, בסדר? היא נשמה טובה." לפני שאית'ן מספיק לענות, מפיקת האירוע (החינמית) סוף סוף צועדת קדימה, מסמנת בידה למוזיקאים (החינמיים) והטקס מתחיל.

קורה כל מה שציפיתי שיקרה: איימי מהממת. דיין נראה ברובו פיכח וכן. מחליפים טבעות, נשבעים שבועות ובסוף מגיעה נשיקה מעט פראית עד כדי מביכה. זאת בהחלט לא הייתה לשון לכנסייה, אפילו

אם אנחנו לא נמצאים בכנסייה. אמא בוכה, אבא מעמיד פנים שהוא לא בוכה. ולאורך כל הטקס, בעודי מחזיקה את זר הפרחים העצום (והחינמי) של איימי, אית'ן פשוט עומד כמו דמות קרטון של עצמו, וזו רק כשהוא נאלץ לתחוב את ידו לתוך המעיל כדי להוציא את הטבעות.

הוא שוב מציע לי את זרועו ואנחנו פוסעים לאורך השביל, ועכשיו הגוף שלו נוקשה אפילו יותר, כאילו שאני מכוסה בטינופת והוא פוחד שאלכלך את החליפה שלו. לכן אני טורחת להישען עליו ובדמיוני זוקפת מולו אצבע משולשת כשבסוף השביל אנחנו מנתקים מגע וכל אחד פונה לכיוון אחר.

יש לנו עשר דקות עד שנצטרך להיפגש לצילומי החתונה, ואני מתכוונת לנצל את הזמן הזה כדי לסלק את כל עלי הכותרת הנבולים מסידורי הפרחים שעל השולחנות. סוכריית הסקיטלס הזאת מתכוונת למחוק מספר משימות מהרשימה שלה. למי אכפת מה אית'ן מתכוון לעשות?

מסתבר שהוא מתכוון לעקוב אחריי.

"מה היה הקטע שלך עכשיו?" הוא שואל.

אני מעיפה מבט מעבר לכתפי.

"איזה קטע?" אני שואלת.

הוא מחווה בראשו לעבר המעבר. "שם. ממש הרגע."

"אה." אני מסתובבת אליו ומבזיקה לעברו חיוך מנחם. "אני שמחה

שבשעת בלבול אתה מרגיש בנוח לפנות אליי בבקשת עזרה. אז הדבר

הזה נקרא חתונה – טקס חשוב, אם כי לא הכרחי, בתרבות שלנו. האח

שלך והאחות שלי –"

"לפני הטקס." גבותי השחורות מתכווצות בחוזקה; כפות ידיו

נתחבות עמוק בתוך כיסי מכנסיו. "כשאמרת שיש לי סלידה ממך?

שיש לי בעיה עם איימי?"

אני נושאת אליו מבט משתומם. "ברצינות?"

הוא מביט סביב בבלבול. "כן. ברצינות."

לרגע אחד אני נותרת ללא מילים. הדבר האחרון שציפיתי שיקרה,

לאור שנים של הערות עוקצניות שהחלפנו בינינו, הוא, שאיתן יזדקק להבהרה כלשהי.

"אתה יודע." אני מחווה בידי בתנועה מעורפלת משהו. תחת מבטו הממוקד בי, והמרחק מהטקס ומהאנרגיה של החדר העמוס, אני מרגישה לפתע פחות בטוחה בתיאוריה שפיתחתי קודם. "נרמה לי שאתה כועס על איימי, שגולה ממך את דיין. אבל אתה לא יכול, כאילו, להוציא את זה עליה בלי שהוא יתעצבן, לכן אתה מתנהג אליי כמו זין מהסרטים."

הוא פשוט ממצמץ לעברי, ואני ממשיכה בשלי: "מעולם לא חיבת אותי – ושנינו יודעים שזה עוד הרבה לפני חטיפי הגבינות. זאת אומרת, אפילו לא היית מוכן לאכול מהאורז קון פווי שלי ביום העצמאות. וזה בסדר גמור, הפסד שלך – אבל רק שתדע, היא עושה לו ממש טוב." אני רוכנת לעברו, והולכת על כל הקופה. "ממש טוב." איתן משחרר פרץ צחוק בודד ומופתע, ואחר כך כובש אותו בכף ידו.

"זאת בסך הכול תיאוריה," אני מצהירה בהססנות.
"תיאוריה."

"שמסבירה למה אתה לא מחבב אותי."

גבותיו מתכווצות. "מסבירה למה אני לא מחבב אותך?"

"אתה מתכוון להמשיך לחזור על כל מה שאני אומרת?" אני שולפת את הרשימה שלי מהמקום שבו טמנתי אותה בתוך הזר הקטן שלי ומנופפת בה לעברו. "כי אם סיימת, יש לי דברים לעשות." אני זוכה לכמה שניות נוספות של שתיקה לא ברורה, לפני שהוא אומר את מה שקרוב לוודאי הייתי יכולה לחלוק איתו כבר לפני שנים: "אוליב. באמת שאת נשמעת לא שפויה בעליל."

אמא מגישה לאיימי כוס שמפניה, ונראה שברשימה של מישהו כתוב שיש לוודא שהיא תמיד תהיה מלאה עד הסוף, כי אני רואה אותה

שותה, אבל הכוס תמיד נשארת מלאה. פירוש הדבר שקבלת הפנים הופכת מאירוע מתוזמן להפליא – ואפילו מעט נוקשה בתזמונו – למסיבה של ממש. עוצמת הרעש מזכירה מסיבה של אחווה בקולג'. אנשים צובאים על בופה מאכלי הים כאילו שהם מעולם לא ראו אוכל מוצק כמו עיניהם. הריקודים אפילו עוד לא החלו, ודיין כבר זרק את העניבה שלו למזרקה וחלץ את נעליו. איימי כלל איננה נראית מוטרדת מזה, מה שמעיד על כמות האלכוהול שבדמה.

כשהגיע הזמן להרמת הכוסית, הניסיון להשקיט אפילו חצי מהנוכחים בחדר היה נראה כמשימה עצומה. לאחר שהקיש עם מזלג בכוס מספר פעמים, אך לא זכה לתוצאה המיוחלת בכל הנוגע לבקרת הרעש במקום, איתן מחליט פשוט לפתוח בברכה שלו, בין שאנשים מקשיבים ובין שלאו.

"אני בטוח שרובכם יצטרכו להשתין בקרוב," הוא פותח ואומר לתוך מיקרופון ענק ולא ברור, "אז אני אהיה קצר ולעניין." בסופו של דבר האורחים נרגעים והוא ממשיך. "האמת היא שאני לא חושב שדיין בכלל רוצה שאדבר פה היום, אבל בהתחשב בעובדה שאני לא רק אחיו הגדול, אלא גם החבר היחיד שלו, הנה אנחנו כאן."

אני מדהימה את עצמי ומצחקקת בעוצמה מחרישת אוזניים. איתן עוצר ומסב אליי את מבטו, חיוך מופתע נסוך על פניו.

"אני איתן," הוא ממשיך, ולאחר שהוא לוחץ על שלט המונח ליד הצלחת שלו, על המסך מאחורינו מתחילה מצגת של תמונות מתקופת הילדות של איתן ודיין. "האח הכי טוב, הבן הכי טוב. אני שמח מאוד שאנחנו יכולים לחלוק את היום הזה לא רק עם כל כך הרבה חברים וקרובי משפחה, אלא גם עם אלכוהול. ברצינות, יצא לכם לראות את בר המשקאות? שמישהו ישים עין על אחות של איימי כי אם היא תשתה יותר מדי שמפניה, אין סיכוי שהשמלה הזאת תישאר עליה." הוא מחייך אליי בשביעות רצון. "את זוכרת את מסיבת האירוסים, אוליביה? ובכן, גם אם את לא, אף אחד מאיתנו לא שכח."

נטליה אוחתת בפרק כף ידי לפני שאספיק להגיע לסכין.

דיין צועק בקול רווי אלכוהול, "גבר!" ואחר כך פורץ בצחוק רועם

ומעורר סלידה. ואני ממש מתפללת לכך שקללות יוכלו באמת להרוג. (לא באמת פשטתי את השמלה שלי במסיבת האירוסים, דרך אגב. בסך הכול השתמשתי בשולי השמלה כדי לנגב את הגבה שלי פעם או פעמיים. היה חם באותו ערב, וטקילה גורמת לי להזיע).

"אם תסתכלו על חלק מהתמונות המשפחתיות האלה," אומר אית'ן, ומחווה מאחוריו לעבר תמונה שבה הוא ודיין הנערים מחליקים על הקרח, גולשים בים ובאופן כללי נראים כמו שני חמורים מחוננים גנטית, "תוכלו לראות שאני הייתי האח הגדול המושלם. אני הייתי הראשון שיצא למחנה קיץ, הראשון שהוציא רישיון נהיגה, הראשון שאיבד את הבתולים שלו. מצטער, אין לי תיעוד מהרגע הזה. אבל דיין הוא הראשון שמצא אהבה." קהל האורחים שואג אוויר במקלה. "אני מקווה שיום אחד אמצא מישהי שתהיה שווה חצי ממה שאיימי המדהימה שווה. אל תיתן לה ללכת, דיין, כי לאף אחד מאיתנו אין שמץ של מושג מה עבר לה בראש כשהיא הסכימה להתחתן איתך." הוא מושיט את ידו אל הוויסקי, וכמעט מאתיים ידיים נוספות מצטרפות אליו בהרמת כוסית. "ברכות על ראשכם. קדימה, לשתות."

הוא מתרווח בכיסאו ומעיף מבט בכיווני. "אז השליפה המאולתרת שלי הייתה מספיק טובה בשבילך?"

"זה היה לכאורה מקסים." אני מעיפה מבט מעבר לכתפו. "השמש

עוד לא שקעה. כנראה הטרול הפנימי שלך ישן."

"נו, באמת," הוא אומר, "את צחקת."

"הפתעת את שנינו."

"טוב, עכשיו תורך להתעלות עליי," הוא אומר בעודו מחווה בידו

שאעמוד. "זו משימה לא קלה, נסי לא להביך את עצמך."

אני מושיטה את ידי אל הטלפון שלי, שם שמרתי את הנאום, מנסה להסוות את המגננה בקולי בעודי אומרת, "תסתום, אית'ן, לפני שאני קמה ממקומי."

מעולה, אוליב.

הוא פורץ בצחוק בעודו רוכן ונוגס מהעוף שלו.

מחיאות כפיים חלושות נישאות ברחבי האולם, שעה שאני נעמדת ופונה לאורחים.

"שלום לכולם," אני אומרת, וכל הנוכחים במקום קופצים בבהלה כשהמיקרופון מפיק צווחה צורמנית. אני מרחיקה אותו מהפה, ובחיוך נרעד מחווה בידי אל אחותי ואל הגיס החדש שלי. "הם עשו את זה!" כולם מריעים ודיין ואיימי מתקרבים זה לזו לנשיקה מתוקה. קודם לכן, התבוננתי בהם רוקדים לצלילי השיר האהוב ביותר על איימי, The Glory of Love, של פיטר סטרה, והצלחתי להתעלם מדייגו שניסה נואשות ללכוד את מבטי ולהתלונן ללא מילים על הטעם המוזיקלי הגרוע והידוע לשמצה של איימי. אני הייתי שקועה באמת ובתמים בסצנה שהתרחשה לנגד עיניי: אחותי התאומה בשמלת החתונה היפיפיה שלה, שיערה התפזר מעט במהלך השעות שחלפו ומתנועות גופה, חיוכה מתוק ומאושר.

דמעות מעקצצות בעיניי שעה שאני מעלעלת באפליקציית הפתקים שלי ופותחת את הנאום.

"אם יש פה מישהו שלא מכיר אותי, תרשו לי להרגיע אתכם: לא, אתם עוד לא שיכורים עד כדי כך, אני אחותה התאומה של הכלה. קוראים לי אוליב, לא אוליביה," אני אומרת, ונועצת את מבטי באית'ן. "אחות מועדפת, גיסה מועדפת. כשאימי פגשה את דיין –" אני משתתקת כאשר על צג הטלפון צצה הודעה מנטליה שמסתירה את הנאום שלי.

רק שתדעי, השדיים שלך נראים מדהים שם למעלה.

נטליה זוקפת לעברי את אגודליה ממקום מושבה בקהל, ואני מחליקה את ההודעה שלה הצידה.

"– היא דיברה עליו כפי שמעולם לא –"

מה גודל החזייה שאת לובשת עכשיו?

גם ההודעה הזאת הגיעה מנטליה.

אני מסלקת אותה מהמסך ומזדרזת לחזור לנאום. ברצינות, באיזו משפחה יעלה בדעתו של מישהו לשלוח לך הודעה בזמן שאת נושאת נאום, שבקלות אפשר לראות שאת קוראת מהטלפון שלך? במשפחה שלי, כמובן.

אני מכחכחת בגרוני. "שמעולם לא שמעתי בעבר. היה משהו בקול שלה –"

את יודעת אם בן הדוד של דיין רווק?
או רווק לעתיד?... (;

אני נועצת בדייגו מבט מאיים, מסלקת את ההודעה מהמסך בתקיפות וחוזרת לנאום.

"משהו בקול שלה שאמר לי שהיא ידעה שזה שונה, שהיא מרגישה משהו שונה. ואני –"

תפסיקי לעשות את הפרצוף הזה.
את נראית כאילו את סובלת מעצירות.

אמא שלי. אלא מי?

אני מסלקת את ההודעה וממשיכה בשלי. לצידדי, אית'ן משלב את זרועותיו על חזהו בזחיחות, ואני מרגישה את חיוכו שבע הרצון אפילו בלי שאצטרך להפנות אליו את מבטי. אני ממשיכה בכל הכוח – מפני שאסור לי לתת לו לנצח בסיבוב הזה – אבל אני לא מספיקה לומר יותר משתי מילים נוספות, ורעש אנקה מיוסרת ומבוהלת, קוטע אותי.

תשומת הלב של כל הנוכחים מוסבת למקום שבו דיין יושב מכופף ואוחז בבטנו. לאיימי יש מספיק זמן להניח יד מנחמת על כתפו ולפנות אליו בפנים מודאגות, לפני שהוא סוגר את פיו בכף ידו ומשפריץ קיא דרך אצבעותיו על אחותי ועל שמלתה היפה (והחינמית).

פרק עידה

פרץ הקיא הפתאומי של דיין לא יכול להיות תוצאה של צריכת אלכוהול מוגזמת, כי הבת של אחת השושבינות, בסך הכול בת שבע, ואחרי שאיימי מקיאה על דיין בחזרה, גם קטאלינה הקטנה משפריצה מפיה את ארוחת הערב שלה. מאותו רגע ואילך, תופעת ההקאה הפתאומית מתחילה להתפשט ברחבי האולם כמו אש בשדה קוצים. אית'ן קם ממקומו וניגש לעמוד ליד אחד הקירות. אני נוהגת כמותו, בהנחה שקרוב לוודאי שכדאי להשקיף על התוהו ובוהו מעמדה גבוהה יותר. אם זה היה קורה בסרט, זה היה כל כך דוחה, שזה כבר היה נראה קומי. אך כשזה מתרחש לנגד עינינו, וקורה לאנשים שאנחנו מכירים, שאיתם הרמנו כוסית לפני רגע, התחבקנו ואולי אפילו התנשקנו? זה מפחיד.

מקטאלינה בת השבע, למנהל של איימי מבית החולים ולאשתו, לג'סי ולקאמי, לכמה אנשים שיושבים מאחור, בשולחן מספר ארבעים ושמונה, ומשם לאמא, לסבתא של דיין, לילדה שנושאת את הפרחים, לאבא, לדייגו...

לאחר מכן, אני כבר לא מצליחה לעקוב אחר התפרצות המגיפה, כי היא כבר הופכת להיות כדור שלג. צליל כלי חרסינה המתנפצים אל הרצפה מהדהד ברחבי האולם, כאשר אחד האורחים מקיא את נשמתו על מלצר אומלל. כמה אנשים מנסים להימלט, בעודם אווזים בבטנם ונאנקים תוך כדי ריצה בהולה לשירותים. מה שזה לא יהיה,

עושה רושם שזה רוצה לצאת מהגוף דרך כל פתח זמין; אני לא בטוחה אם לצחוק או לצעוק. גם אם הם עדיין לא מקיאים או רצים באימה לעבר השירותים, כולם מסכיבנו נראים ירוקים.

"הנאום שלך לא היה כזה גרוע," אומר אית'ן, ואם לא הייתי חוששת שהוא עלול להקיא עליי, הייתי הודפת אותו מחוץ למתחם הקטן והמוגן שלנו.

שעה שצילילי הקאה אופפים אותנו מכל עבר, המודעות למצב מחלחלת למרחב השקט שלנו, ואט אט אנחנו פונים זה לעבר זו בעיניים פעורות לרווחה. הוא בוחן את הפנים שלי בקפידה, לכן גם אני בוחנת את פניו בקפידה. צבע הפנים שלו שגרתי למדי, ואפילו לא ירקרק במקצת.

"יש לך בחילה?" הוא שואל אותי בקול חרישי.

"מעבר לזו שעולה לי בגלל כל המראות פה? או... בגללך? לא."

"שלשול שעומד להתפרץ?"

אני בוהה בו. "איך זה שאתה רוק? בכנות, זאת תעלומה בעיניי." ובמקום לחוש הקלה על כך שאין לו בחילה, עולה על שפתיו החיוך השחצני ביותר שראיתי בחיי. "אז, צדקתי בקשר לכופה ולחידקים." "זה קרה מהר מדי יחסית להרעלת מזון."

"לא בהכרח." הוא מצביע על מגשי הקרח, עליהם רק לפני חצי שעה היו חסילונים, צדפות, דגי מקרל, לוקוסים וכעשרה סוגי דגים יוקרתיים נוספים. "אני מוכן להמר ש..." הוא מרים אצבע, כאילו שהוא בוחן את האוויר. "אני מוכן להמר שמדובר בהרעלת סיגואטרה." "אין לי מושג על מה אתה מדבר."

הוא לוקח נשימה עמוקה, כאילו הוא מתענג על נשגבות הרגע הזה ולא מריח את הצחנה שמגיעה מבית השימוש, במרחק מספר שולחנות בודדים מאיתנו. "מעולם לא הרגשתי יותר מרושן עונג מהעובדה שאני הורס הבופה הנצחי."

"נראה לי שהתכוונת לומר, 'תודה שדאגת לי למנה של עוף צלוי,

אוליב."

"תודה שדאגת לי למנה של עוף צלוי, אוליב."

אני אומנם מרגישה הקלה שאני לא מקיאה, אבל אני גם מזועזעת. איימי חלמה על היום הזה. היא הקדישה חלק ניכר מששת החודשים האחרונים להפקת האירוע, ויום החתונה שלה הפך למקבילה למתקפת הזומבים העולים בלהבות.

לכן אני עושה את הדבר היחידי שעולה בדעתי: אני צועדת לכיוונה, מתכופפת כדי לכרוך את אחת מזרועותיה סביב כתפיי ועוזרת לה לקום. אף אחד לא צריך לראות את הכלה במצב כזה: מכוסה בקיאה – שלה ושל דיין – ואוחזת בבטנה כאילו היא עומדת להשפיריץ גם מהצד השני.

אנחנו מתנודדות יותר מהולכות – באמת, אני כמעט גוררת אותה – אז אנחנו מספיקות לעבור רק חצי מהדרך אל היציאה, כשאני מרגישה את גב השמלה שלי נקרע לרווחה.

עד כמה שכואב לי להודות, אית'ן צדק: החתונה הוחרבה בעקבות הרעלת סיגואטרה, שעלולה להתרחש אחרי אכילת דגים הנגועים ברעלים מסוימים. מסתבר שחברת הקייטרינג לא נושאת באחריות על כך, מפני שזה לא קשור לאופן הכנת המזון – גם אם תבשלו דג נגוע מצאת החמה ועד צאת הנשמה, הוא עדיין יישאר רעיל. אני סוגרת את גוגל אחרי שאני קוראת שהתסמינים נמשכים בדרך כלל בין מספר שבועות לכמה חודשים.

זו קטסטרופה מוחלטת.

מספר אורחים נלקחו לבית החולים, אבל רובם פשוט פרשו אל ביתם או אל חדרם בבית המלון כדי לסבול בשקט. דיין שוהה בסוויטה של החתן; אמא בחדר הסמוך, רכונה מעל לאסלה בסוויטת החמות, והיא הגלתה את אבא לאחד מבתי השימוש שנמצאים בלובי. היא שלחה לי הודעה כדי שאזכיר לו לתת טיפ למנקה של השירותים.

הסוויטה של הכלה הפכה למעין חדר מיון. דייגו על הרצפה בסלון,

מצמיד לחזהו פח אשפה. נטליה וג'סי אוחזות כל אחת בדלי משלה – תורות לצוות בית המלון – ומכווצות בתנוחה עוברית משני קצותיה המנוגדים של הספה בסלון. איימי מייבבת בייסורים ומנסה להיחלץ משמלתה המוכתמת בקיא. אני עוזרת לה ובו במקום מחליטה שהיא יכולה להישאר בבגדיה התחתונים, לעת עתה. לפחות היא יצאה מהשירותים; בכל הכנות, הרעשים שבקעו משם לא אמורים להיות חלק מליל כלולות.

אני נעה בצעדים זהירים ברחבי הסוויטה, מצמידה מטליות רטובות למצחים ומנסה לעסות גבים, מרוקנת דליים בעת הצורך ומודה ליקום על בטני החזקה להפליא.

בעוד אני יוצאת מחדר השירותים עם כפפות גומי מתוחות עד המרפק, אחותי גונחת כמו זומבית לתוך דלי קרח. "את חייבת לטוס במקומי."

"לטוס לאן?"

"לירח הדבש."

דבריה נשמעים אקראיים להחריד, ואני מתעלמת ממנה, לוקחת כרית ומניחה אותה תחת הראש שלה. חולפות לפחות שתי דקות לפני שהיא ממשיכה לדבר.

"טוסי, אוליב."

"איימי, אין מצב." ירח הדבש שלה הוא חופשה בסגנון הכול כלול בת עשרה ימים במאווי, חופשה שבה היא זכתה לאחר שמילאה יותר מאלף טופסי השתתפות. אני יודעת כי עזרתי לה להדביק בולים לפחות על חצי מהם.

"אי אפשר לקבל על זה זיכוי. מחר אנחנו אמורים לטוס, ו..." היא

נאלצת לקטוע את דיבורה כדי להיאנח. "אין מצב שזה יקרה."

"אני אתקשר אליהם. אני בטוחה שהם יוכלו למצוא פתרון, אל

תדאגי."

היא מנידה בראשה, ואחר כך מקיאה את המים שהכרחתי אותה לשתות. כשהיא מדברת, קולה נשמע צווחני, כאילו השתלט עליה שד. "הם לא יסכימו."

אחותי האומללה הפכה ליצור שחי בביצה; מעולם לא ראיתי אף אחד בגוון אפור כזה.

"לא אכפת להם ממחלות או מפציעות, זה כתוב בחוזה." היא קורסת אל הרצפה ולוטשת את מבטה בתקרה.
 "למה זה בכלל מטריד אותך כרגע?" אני שואלת, על אף שהתשובה ברורה לי. אני מעריצה את אחותי, אבל אפילו מחלה אלימה לא תצליח למנוע ממנה לגבות את הפרס שבו היא זכתה.
 "את יכולה להשתמש בתעודת הזהות שלי בצ'ק אין של המלון," היא אומרת. "פשוט תגידי שאת אני."

"אימי טורס, זה לא חוקי!"

היא מסובבת אליי את ראשה, ונועצת בי מבט חתום שהוא כל כך קומי במצב הנוכחי, עד שאני נאלצת לחנוק את הצחוק הפנימי.

"בסדר, אני מבינה שזה לא בראש סדר העדיפויות שלך כרגע," אני אומרת, "אבל אני לא רוצה שיעצרו אותי על הונאה. פשוט תני לי להתקשר אליהם."

עשרים דקות לאחר מכן, אני מבינה שהיא צודקת; המעיים של אחותי או הוושט שלה, ממש לא מעניינים את נציג חברת הנופש. לדברי גוגל ולדברי הרופא שהזמין בית המלון, שעורך כעת סבב איטי בין כל חדרי האורחים, ישנם סיכויים קלושים שאימי תחלים עד שבוע הבא, ובוודאי לא עד מחר.

אם היא לא תספיק להבריא עד אז, החופשה אבודה.

"אני מצטערת, אימי. זה ממש לא הוגן," אני אומרת.

"תראי," היא מתחילה לומר, ואז עוצרת כדי לנשום בניסיון לעצור את פרץ הקיא, "תראי בזה את הרגע שבו המזל שלך מתחיל להשתנות."

"מאתיים אנשים הקיאו את הנשמה שלהם, כשאוליב נאמה," דייגו טורח להזכיר לכולנו ממקומו על הרצפה.

אימי נשענת על הספה וקמה ממקומה. "אני רצינית. את צריכה לנסוע, אולי. את לא חלית. את צריכה לחגוג את העובדה הזו."

משהו בתוכי, קרן שמש זעירה, מציצה מאחורי ענן, ואז נעלמת שוב.

"אני מעדיפה לחשוב על מזל טוב כמשהו שלא בא על חשבונם של אחרים," אני אומרת לה.
"למרבה הצער," אומרת איימי, "אין לך אפשרות לבחור את הנסיבות."

אני מביאה לה כוס מים נוספת, מטלית רטובה חדשה ומתכופפת לצידה. "אני אחשוב על זה," אני אומרת.
אבל למען האמת, בעודי מסתכלת עליה ככה – כשהיא ירקקה, דביקה, חסרת אונים – אני מבינה שלא רק שאני לא מתכוונת לקחת את חופשת החלומות שלה, אני לא מתכוונת ללכת לשום מקום.

רק אחרי שאני יוצאת למסדרון אני נזכרת שיש בגב השמלה שלי קרע ענק. התחת שלי ממש מוצג לראווה. הצד החיובי הוא שפתאום היא משוחררת יותר, ככה שאני יכולה להסתיר את השדיים שלי. אני מסתובבת בחזרה לכיוון הסוויטה, מצמידה את הכרטיס המגנטי לדלת ומגלה שהמנעול מבזיק אור אדום.

אני עומדת לנסות שוב, אולם אז נשמע מאחוריי קולו של השטן.
"את חייבת ל –" אנחה קצרת רוח. "לא, תני לי להראות לך."
הדבר האחרון שרציתי עכשיו הוא שאיתן יצוץ לפתע, נלהב להסגביר לי איך להשתמש בכרטיס מגנטי.

הוא לוקח את הכרטיס מידי ומצמיד אותו אל העיגול השחור שעל הדלת. אני בווה בו בתדהמה, שומעת את המנעול נפתח ומתחילה להודות לו בסרקסטיות, אבל הוא כבר עסוק בלכהות במחטב שלי.
"השמלה שלך קרועה," הוא אומר.
"יש לך תרד בין השיניים."

זה לא נכון, אבל לפחות אני מצליחה להסיח את דעתו מספיק כדי שאוכל להימלט בחזרה לתוך החדר ולטרוק לו את הדלת בפרצוף.

למרבח הצער, הוא מקיש עליה.
 "רק רגע, אני צריכה ללבוש משהו."
 תשובתו נשמעת כנהמה עצלה מבעד לדלת: "למה להתחיל
 עכשיו?"

אני משליכה את השמלה ואת המחטב שלי על הספה, מוציאה
 תחתונים, חזייה ואת מכנסי הג'ינס שבתוך התיק שלי ולובשת אותם
 בחופזה. אני לובשת חולצה, ניגשת לדלת ופותחת חריץ קטן בלבד,
 כדי שלא יוכל לראות את איימי שוכבת, מכווצת על הרצפה בלבני
 התחרה שהיא בחרה במיוחד לכבוד החתונה.

"מה אתה רוצה?"

הוא מזעיף פנים. "אני צריך ממש מהר לדבר עם איימי."

"ברצינות?"

"ברצינות."

"טוב, תצטרך להסתפק בי, כי איימי על סף עילפון."

"אז למה את משאירה אותה לבד?"

"לידיעתך, הייתי בדרכי למטה, כדי להביא לה משקה אנרגיה,

אני אומרת. "למה אתה לא נמצא עם דיין?"

"כי כבר שעתים שהוא לא משחרר את האסלה?"

דוחה. "מה אתה רוצה?"

"אני צריך מידע על ירח הדבש. דיין ביקש ממני להתקשר ולברוק

אם יש אפשרות לשנות את התאריכים."

"אי אפשר, אני אומרת לו. "כבר דיברתי איתם."

"טוב." הוא נושף נשיפה ארוכה ואיטית, בעודו מעביר את ידו

בשיער שנראה עבה ושופע ללא שום סיבה מוצדקת. "אם ככה, אמרתי

לו שאני אסע."

אני צוחקת וכמעט נובחת. "וואו, זה ממש נדיב מצידך."

"מה? הוא הציע את זה בעצמו." אני מזדקפת לכדי מלוא קומתי.

"ובכן... איימי הציעה את זה גם לי." אני לא מתכננת לטוס במקומה,

אבל איתך יקבל את החופשה הזאת על גופתי המתה.

הוא ממצמץ ומסתכל הצידה ואז מפנה את עיניו בחזרה אליי.

ראיתי את אית'ן תומאס מעפעף בריסים האלה ומשתמש בחיוכו המסוכן והעקלקל כדי לשכנע את דודה מריה להביא לו טמאלאס טריים. אני יודעת שהוא יכול להקסים כשהוא רוצה. ברור לחלוטין שהוא לא מעוניין לעשות את זה כרגע, מפני שאז נשמע קולו האדיש: "אוליב, יש לי ימי חופש שאני צריך לנצל."

ועכשיו אני כבר מרגישה את הלהבות מתלקחות בי. למה הוא חושב שמגיע לו לקבל את החופשה הזאת? הוא זה שנאלץ להתמודד עם רשימה של שבעים וארבע משימות לחתונה הכתובה על נייר מכתבים מהודר? לא, ממש לא. ואם חושבים על זה, הנאום שלו היה די פושר. אני מוכנה להתערב שהוא כתב אותו בסוויטה של החתן, כשהוא מחסל קנקן פלסטיק מלא בבאדווייזר חמימה. "ובכן," אני אומרת, "אני מובטלת בניגוד לרצוני, ככה שאני חושבת שאני זקוקה לחופשה יותר ממך."

הקמט במצחו הולך ומעמיק. "אין בזה שום היגיון." הוא משתתק, ואז מוסיף, "רגע. פיטרו אותך מבוקאקה?"

אני מזעיפה אליו פנים. "קוראים לחברה בוטאקה, חתיכת טמבל וכן, פיטרו אותי לפני חודשיים. אני בטוחה שזה מסב לך אושר כל יתואר."

"קצת."

"אתה וולדרמורט."

אית'ן מושך בכתפיו, ואז הוא מרים את ידו ומגרד בלסתו. "אני מניח ששנינו יכולים לטוס."

אני מצרה את מבטי ומקווה שלא רואים עליי שאני מפרקת את המשפט לגורמים בתוך ראשי, על אף שזה בדיוק מה שאני עושה. נשמע כאילו שהוא הציע שנטוס...

"לירח הדבש שלהם?" אני שואלת בתדהמה. הוא מהנהן בראשו.

"יחד?" הוא מהנהן בראשו פעם נוספת. "עישנת משהו?"

"לא היום."

"אית'ן, אנחנו בקושי מסוגלים לשבת יחד לשעה של ארוחה." "ממה שהבנתי," הוא אומר, "הם זכו בסוויטה. היא תהיה ענקית."

אנחנו אפילו לא נצטרך לראות זה את זה. החופשה הזאת עמוסה באטרקציות: מתקני אומגה, צלילה עם שנורקל, טיולים רגליים, גלישה. מה אכפת לך? אנחנו יכולים להסתובב זה סביב זה עשרה ימים, בלי להשתמש באלימות."

מתוך הסוויטה של הכלה, אני שומעת את איימי נאנקת בקול נמוך וצרוד, "אוליב, סעייי."*

אני מסתובבת אליה. "אבל – זה אית'ן."
 "שיט, ממלמל דייגו, "אם אוכל לקחת את פח האשפה הזה יחד איתי, אני מוכן לטוס."

איימי מרימה את ידה ומנופפת בה. "אית'ן לא כזה נוראי. באמת? אני מפנה אליו את מבטי ובוחנת אותו בקפידה. גבוה מדי, חטוב מדי, יפה כמו נסיך מדי. הוא אף פעם לא נחמד, אף פעם לא אמין, אף פעם לא כיף איתו. הוא מעלה על שפתיו חיוך תמים – תמים לכאורה: הבזק של שיניים, גומת חן, אבל מאחורי עיניו אפשר להבחין בנשמתו השחורה.

אבל אז אני חושבת על מאווי: גלים המתנפצים אל החוף, קוקטיילים ואור השמש. הו, אור השמש. מבט חטוף אל החלון מגלה רק את החשכה, אבל אני מכירה את הקור שם בחוץ. אני מכירה את השלג הצהוב והמטונף ממכוניות המכסה את הרחובות. אני מכירה את הימים הקרים, עד ששיערי הרטוב כמעט קופא, אם אני לא מייבשת אותו לפני שאני יוצאת מהדירה. ואני יודעת שכשיגיע אפריל, ועדיין לא יהיה חם מספיק, כבר אהיה כפופת גב ומיאשת, כמו סקאקיס*.

"אם את באה ואם את לא באה," הוא אומר, וקוטע את הצניחה החופשית שלי למעמקי הדיכאון הקיומי, "אני מתכוון לטוס למאווי."
 הוא רוכן אליי. "ואני אעשה פאקינג חיים."

אני מביטה מעבר לכתפי אל איימי, שמהנהנת כאילו מעודדת אותו – אם כי באיטיות – ואני נשרפת מבפנים כשאני רק חושבת על

* סקאקיס, יצור בדיוני מהסרט הקריסטל האפל

להישאר פה, מוקפת בשלג ובצחנה של קיא, ומובטלת ללא כל אופק,
בעוד אית'ן שוכב לצד הבריכה עם כוס קוקטייל בידו.
"טוב," אני אומרת לו, ורוכנת לפנים כדי לנעוץ אצבע בחזה שלו.
"אני אסע במקום איימי. אבל אתה תישאר במרחב שלך, ואני אשאר
בשלי."
הוא מצדיע לי. "זה לא היה עובד בשום דרך אחרת."

פרק ארבע

מאחר שאני מרוששת לחלוטין, הייתי חייבת לגייס מעט יצירתיות בחיפוש אחר כרטיס טיסה מטונדרה הקפואה למאווי השמשית – כרטיס שאוכל להרשות לעצמי, ליתר דיוק. איתן לא עוזר כלל, כנראה כי הוא מבני השלושים ומשהו האלה, שבאמת דואגים לחסוך כסף, וממש שמים בצד בחשבון מסודר לחיסכון, והם לעולם לא צריכים לפשפש במאפרה של המכונית כדי למצוא כסף קטן לקנה-וסע של המזללה המקומית. זה בטח נחמד.

אבל אנחנו מסכימים שאנחנו צריכים לטוס יחד. עד כמה שהייתי רוצה להיפטר ממנו מוקדם ככל האפשר, חברת הנסיעות הבהירה בצורה שאינה משתמעת לשתיה פנים שאם תתגלה הונאה כלשהי, ייגבה מאיתנו תשלום מלא על חבילת הנופש. לא ברור אם זה בגלל הצורך להתרחק מפוטנציאל ההקאה או בשל הצורך להתרחק ממני, כך או כך הוא ממהר לעבר החדר שלו שבהמשך המסדרון, כשהוא ממלמל, "רק תגידי לי כמה אני חייב לך", עוד לפני שאני מזהירה אותו, שזה עלול להיות משמעותית פחות ממה שהוא חושב.

למרבה המזל, אחותי לימדה אותי ממש טוב, ובסופו של דבר אני משיגה שני כרטיסים (כל כך זולים, שהם כמעט בחינם) להוואי. אני לא בטוחה למה הם כל כך זולים, אבל אני מנסה לא לחשוב על זה יותר מדי. מטוס זה מטוס, ומה שהכי חשוב הוא להגיע למאווי, נכון? יהיה בסדר.

אז אולי 'ת'ריפתי ג'ט', היא לא חברת התעופה הכי נוצצת שיש, אבל גם לא הכי נוראית, ובהחלט היא לא מצדיקה את התזוזות העצבניות הנלוות לאנחות הכבדות, שבוקעות מהגבר שיושב לידי.

"אתה מבין שאני שומעת אותך, כן?"

אית'ן שקט לרגע ואז מעביר עוד דף במגזין שבידיו. הוא מפנה אליי את מבטו, כמו אומר בשקט, אני לא מאמין שנתתי לך להיות אחראית על זה.

אני לא בטוחה שיצא לי עד עכשיו להיתקל במישהו שמעלעל בתוקפנות כזו במגזין 'עולם הסריגה'. נחמד מצידם לשים מגזינים לקריאה בטרמינל, כאילו שאנחנו במשרד של רופא נשים, אבל קצת מטריד שהעותק המסוים הזה הוא משנת 2007.

אני מרגיעה את הרוחף הבלתי נשלט כמעט להושיט את היד ולהפליק לו באוזן. אנחנו אמורים להיראות כמו נשואים טריים, ככה שמוטב שנתחיל להעמיד פנים כבר מעכשיו. "אז, רק כדי לסגור את הריב המטושפ הזה," אני אומרת, "אם ידעת שתהיה לך דעה מוצקה בנוגע לטיסות שלנו, לא היית צריך לתת לי לטפל בזה."

"אם הייתי יודע שתזמיני לנו טיסה באוטובוס עם כנפיים, תהיי בטוחה שלא הייתי יושב בחיבוק ידיים," הוא אומר. "אני נשבע שהמאבטח השתמש באותו גלאי מתכות שבו אבא שלי משתמש כדי למצוא פקקים ישנים של בקבוקים בחול ליד האגם." הוא מרים את מבטו ומביט סביב בהשתוממות מבוועתת. "בכלל לא ידעתי שהחלק הזה בשדה התעופה קיים."

אני מגלגלת את עיניי ופוגשת במבטה של האישה שיושבת מולנו, שללא ספק מאזינה לשיחה שלנו. אני מנמיכה את קולי, ורוכנת אליו ועל פניי חיוך מתקתק. "אם הייתי יודעת שאתה כזה קטנוני, הייתי שמחה לומר לך לקפוץ לי ולקנות לעצמך כרטיס ארוך משלך." "קטנוני?" אית'ן מצביע לעבר המקום שבו חונה המטוס מחוץ

למה שנראה לי כמו זכוכית אקרילית. "ראית את המטוס שלנו? אני ממש אתפלא אם לא יבקשו מאיתנו לשלם על הדלק."

אני לוקחת את המגזין מידו וסורקת מאמר בנושא גופיות צבעוניות לקיץ וסדיגים מגניבים לחורף! "אף אחד לא מכריח אותך לטוס לנופש חלומי חגיגי במאווי, "אני אומרת. "ולדיעתך, לא כולם יכולים לקנות כרטיסי טיסה יקרים בהתראה כל כך קצרה. אמרתי לך שהתקציב שלי מוגבל."

הוא פולט נחרה של צחוק. "אם הייתי יודע עד כמה הוא מוגבל, הייתי מלווה לך את הסכום."

"שאני אקח כסף מקרן היזיוות שלך?" אני מצמידה יד לחזה בזעזוע. "לעולם לא."

אית'ן לוקח את המגזין בחזרה אליו. "תראי, אוליביה. אני בסך הכול יושב פה וקורא. אם את רוצה לריב עם מישהו, לכי לשם ותבקשי מהדיילים בשער להעביר אותנו למחלקה ראשונה."

אני רוכנת כדי לשאול אותו איך זה ייתכן שהוא עומד לטוס למאווי, ועדיין הוא איכשהו פחות נעים מבדרך כלל, כאשר הטלפון שלי רוטט בכיס. קרוב לוודאי שמדובר באחד מהתרחישים הבאים: (1) איימי עם עדכון הקאות, (2) איימי מתקשרת להזכיר לי ששכחתי משהו שבכל מקרה כבר אין לי זמן להביא, (3) אחת מבנות הדודות שלי עם רכילות, או (4) אמא שרוצה שאשאל את אבא שלנו משהו, או שאומר לאבא שלנו משהו, או שאקרא לאבא שלנו משהו... עד כמה שכל האפשרויות האלה נשמעות לא נעימות, הייתי מעדיפה כל אחת מהן על פני שיחה עם אית'ן תומאס.

מחזיקה את הטלפון בידי, אני נעמדת ואומרת, "תודיע לי אם מתחילים לעלות למטוס, "ולא זוכה אלא לנהמה לא מתחייבת בתגובה.

הטלפון מצלצל שוב, אבל זה לא השם של אחותי שמופיע על הצג, אלא מספר לא מוכר עם אזור חיוג של סיינט פול. "הלו?"

"אני מחפשת את אוליב טורס?"

"אני אוליב."

"מדברת קייסי יו, מנהלת משאבי אנוש בחברת המילטון ביוסינסס. מה שלומך?"

קצב פעימות ליבי מתגבר במהירות, בעוד אני חולפת בזיכרוני על אינספור ראיונות העבודה שעברתי בחודשיים האחרונים. הם כולם היו לתפקיד – מתאמת מדעית וקשרים עסקיים (מונה מפונפן למדענים שנפגשים עם רופאים, כדי לדבר איתם על התרופות השונות בשוק בשפה טכנית יותר לעומת אנשי המכירות), אבל המשרה בהמילטון הייתה בראש הרשימה שלי, בגלל ההתמקדות שלהם בחיסון לשפעת. הרקע האקדמי שלי הוא בתורת הנגיפים, ואם לא אצטרך ללמוד מערכת ביולוגית חדשה לחלוטין תוך מספר שבועות בודדים זה בהחלט נחשב בעיניי כיתרון.

אבל בכנות, בשלב הזה הייתי מוכנה להגיש מועמדות למועדון חשפנות, אם זה מה שנדרש ממני כדי לשלם את שכר הדירה.

כשהטלפון צמוד לאוזני, אני חוצה לצד השני, לאגף שקט יותר בטרימינל ומנסה לא להישמע נואשת כמו שאני מרגישה. לאחר אסון שמלת השושבינה, אני הרבה יותר מציאותית לגבי האפשרות שאראה טוב במכנסיים הקצרים והגרביונים הכתומים החושפניים של מועדון החשפנות.

"שלומי טוב, אני אומרת. תודה ששאלת."

"אני מתקשרת כי אחרי שעברנו על כל המועמדים לתפקיד, מר

המילטון רוצה להציע לך את העבודה. את עדיין מעוניינת?"

אני מסתובבת ומביטה לכיוון אית'ן, כאילו מופלאות המילים שאמרה לי מספיקה כדי לשלוח זיקוקי אושר מעל ראשי. הוא עדיין מזעיף פנים לכיוון מגזין הסריגה.

"וואו, אני אומרת, ומנפנת בכף ידי הפנויה מול הפנים שלי.

"כן! בהחלט!"

משכורת! הכנסה קבועה! לישון בלילה בלי לפחד שאהפוך

לחסרת בית!

"את יודעת מתי תוכלי להתחיל?" היא שואלת. "יש לי פה מזכר

ממר המילטון שאומר, 'כמה שיותר מוקדם, יותר טוב.'"

"להתחיל?" אני מעווה את פניי, ומסתכלת סביבי על כל התיירים הקמזנים שעונדים זרי פרחים מפלסטיק וחולצות פרחוניות. "בקרוב! עכשיו. רק לא עכשיו עכשיו. רק בעוד שבוע. עשרה ימים, למען האמת. אני יכולה להתחיל בעוד עשרה ימים. יש לי..." הודעה נשמעת מעל ראשי, אני מסובבת מבט ורואה שאית'ן קם, מזעיף פנים ומחווה בידו למקום שבו אנשים מתחילים להסתדר בתור. המוח שלי נכנס להילוך גבוה של כאוס התרגשותי. "בדיוק היה לנו אירוע משפחתי, אז – וגם, אני צריכה לבקר קרוב משפחה חולה, וחוז' מזה –" "זה בסדר, אוליב," היא אומרת בשלווה, קוטעת למרבה השמחה את שטף המילים האומלל. אני מכווצת את מצחי ומעווה פנים נוכח פטפטת השקרים המטופשת שלי. "החגים רק נגמרו, וכולם עדיין קצת משוגעים. אני ארשום מועד התחלה זמני ונראה איך זה מסתדר. מה לגבי יום שני, העשרים ואחת בינואר? זה מתאים מבחינתך?" אני משחררת אוויר מהריאות, נדמה לי שזאת הפעם הראשונה ששחררתי אוויר במהלך כל השיחה. "זה מושלם מבחינתי." "נהדר," אומרת קייסי. "בקרוב תקבלי אימייל עם הצעה, לצד מספר מסמכים שאנחנו צריכים שתחתמי עליהם בהקדם האפשרי, אם תחליטי להיענות להצעה באופן רשמי. חתימה דיגיטלית או סרוקה, לבחירתך. ברוכה הבאה להמילטון ביוסיינסס. ברכותי, אוליב." אני הולכת בערפול חושים בחזרה לאית'ן.

"סוף סוף," הוא אומר, תיק הנסיעות שלו תלוי על כתפו האחת, ושלי על כתפו השנייה. "אנחנו האחרונים שעולים למטוס. חשבת שאני –" הוא משתק, ועיניו מצטמצמות שעה שהן סוקרות את הפנים שלי. "את בסדר? את נראית... חייכנית."

שיחת הטלפון ממשיכה להתנגן באוזניי שוב ושוב. אני רוצה לבדוק את היסטוריית השיחות בטלפון וללחוץ על כפתור החיוג החוזר, רק כדי לוודא שקייסי מצאה את אוליב טורס הנכונה. ניצלתי מהרעלת מזון איומה, קיבלתי חופשה בחינם וקיבלתי הצעת עבודה תוך פחות מעשרים וארבע שעות? רצף כזה של אירועים חיוביים זה משהו שפשוט לא קורה לי. מה קורה פה?

איתן מקיש באצבעותיו ואני קופצת בבהלה ורואה אותו רוכן לעברי, נראה כאילו הוא מצטער שאין לו מקל שהוא יוכל לנעוץ בצלעותיי. "הכול בסדר שם? החלטת לשנות את דעתך או –?"
"התקבלתי לעבודה."

נדמה שנדרש לו רגע כדי לעכל את דבריי. "ממש עכשיו?"
"הייתי בראיון עבודה לפני כמה שבועות. אני מתחילה אחרי שנחזור מהוראי."

אני מצפה שייראה מאוכזב שאני לא מוותרת על החופשה הזו. במקום, הוא מרים את גבותיו ואומר בקול חרישי, "זה נפלא, אוליב. ברכותי," לפני שהוא מנחה אותי אל עבר תור האנשים הממתינים לעלות למטוס.

אני מופתעת שהוא לא שאל אותי אם אני עומדת להצטרף לצוות הניקיון בחברה, או שלפחות יגיד שהוא מקווה שאוהב את העבודה החדשה שלי במכירת הרואין לילדים בסיכון. לא ציפיתי לתגובה כנה. אני אף פעם לא זוכה לקבל מהקסם האישי המפורסם שלו, אפילו לא את הקסם המדולל לו זכיתי עכשיו; אני יודעת איך להתמודד עם איתן הכן, בערך כמו שאני יודעת להתמודד עם דוב גווע ברעב.
"הממ... תודה."

אני ממהרת לשלוח הודעה לדייגו, לאיימי ולהורים שלי – בנפרד, כמובן – ולבשר להם את הבשורות הטובות. ואז אנחנו עומדים על מפתן השרוול ממנו עולים למטוס ומגישים לדיילים את כרטיסי הטיסה שלנו. אני מעכלת את המציאות החדשה והיא מתערבבת באושר: עכשיו כשסוגיית העבודה כבר לא מטרידה אותי, אני באמת יכולה לעזוב את 'הערים התאומות'* לעשרה ימים. אני יכולה להתייחס לזה כאל חופשה אמיתית באי טרופי.

נכון, חופשה עם הנמסים שלי, אבל עדיין, חופשה.

---

* ערים תאומות – מדובר באזור במינסוטה, שכולל שתי ערים מיניאפוליס וסיינט פול

שרוול העלייה למטוס הוא לא יותר מאשר גשר רעוע המוביל מהטרמינל העלוב שלנו למטוס עלוב אף יותר. התור מתקדם באיטיות, כי אנשים לפנינו מנסים לרחוף את המזוודות הענקיות שלהם לתוך התאים הזעזעריים שמעל למושבים. אם הייתי עם איימי, הייתי מסתובבת אליה ושואלת למה אנשים לא פשוט מוסרים את התיקים שלהם בדלפק הרישום, כדי שנוכל להיכנס ולצאת בזמן, אבל איתן הצליח להעביר חמש דקות מלאות בלי למצוא על מה להתלונן. אני לא מתכוונת לתת לו שום תירוץ.

אנחנו מתמקמים במושבים שלנו; המטוס צר במיוחד, רק שני מושבים בכל צד של המעבר. המושבים כל כך צמודים זה לזה, שבגדול מדובר במושב אחד המופרד במשענת יד שבורה. איתן בעיקרון נדבק לצד גופי. אני צריכה לבקש ממנו להרים ישבן אחד, כדי שאוכל לאתר את החצי השני של חגורת הבטיחות שלי. אחרי נקישה צורמת במידה מעוררת דאגה של מתכת במתכת, הוא מתיישר ובאותו הרגע אנחנו קולטים שאנחנו יושבים צמודים מכתף לירך, כשהדבר היחיד שמפריד בינינו הוא משענת יד קשה ודוממת, בלתי ניתנת להזזה.

הוא מביט מעל לראשי האנשים שנמצאים לפנינו. "אני לא סומך על המטוס הזה." הוא מחזיר את מבטו למעבר. "או על הצוות. ראית אם הטייס לבש מצנח?"

איתן הוא תמיד – וזה מעצבן – התגלמות השלווה, הרוגע וקור הרוח, אבל עכשיו, כשאני מסתכלת בתשומת לב, אני קולטת שהכתפיים שלו דרוכות ושהפנים שלו החווירו. נדמה לי שהוא מזיע. הוא פוחד, אני קולטת, ולפתע מצב הרוח שלו בשדה התעופה נראה לי הרבה יותר הגיוני.

בעודי מתבוננת בו, הוא שולף מהכיס שלו מטבע ומלטף אותו באגודלו.

"מה זה?"

"פני."

אלוהים, זה נפלא. "אתה מתכוון, כמו מטבע מזל?"
הוא מזעיף פנים ומחזיר את המטבע לתוך הכיס שלו.

"מעולם לא חשבתי שהתברכתי במזל טוב," אני אומרת לו, מרגישה נדיבה. "אבל תראה. האלרגיה שלי מנעה ממני לאכול מהבופה, אני טסה למאווי והתקבלתי לעבודה. נכון שזה יהיה קורע מצחוק – אני צוחקת ומרכינה את ראשי לעברו – "שבפעם הראשונה בחיים שלי אחווה רצף של מזל טוב, רק כדי למות בהתרסקות מטוס מזעזעת?" לפי הבעת פניו, נדמה שאיתן ממש לא מוצא שום דבר קומי בסיטואציה. כאשר אחת מהדיילות חולפת על פנינו, הוא שולח את ידו לפניו ועוצר אותה.

"סליחה, את יכולה לומר לי כמה קילומטרים המטוס הזה כבר

טס?"

הדיילת מחייכת ואומרת, "לא מודדים את זה בקילומטרים, אלא בשעות טיסה."

אני רואה את איתן בולע את חוסר הסבלנות שלו. "טוב, אז כמה שעות טיסה המטוס הזה צבר?"

היא מטה את ראשה הצידה, מן הסתם, מבולבלת מהשאלה. "אני אצטרך לשאול את הטייס, אדוני."

איתן רוכן מעליי כדי להתקרב יותר, ואני נדחקת לאחור לתוך המושב, ומועכת את אפי נגד הניחוח הטוב עד כדי מעצבן, של הסכון שלו.

"ומה אנחנו חושבים על הטייס? הוא מיומן? אפשר לסמוך עליו?" איתן קורץ, ואני מבינה שהוא חרדתי לא פחות מאשר לפני דקה, אבל עכשיו הוא התחיל לפלרטט. "הוא נח טוב לפני הטיסה?" "קפטן בלייק הוא טייס מעולה," היא אומרת, בעודה מטה את ראשה ומחייכת.

אני מעבירה את מבטי בינו לבינה, ומתעסקת בהפגנתיות בטבעת החתונה ששאלתי מדורה סילביה. אף אחד לא שם לב.

איתן מבזיק לעברה חיוך – וואו, הוא כנראה היה יכול לבקש

ממנה שתאמר לו את מספר הזהות שלה, שתמסור לידיך את כרטיס האשראי שלה ושתישא ברחמה את ילדיו, והיא הייתה נענית בחיוב. "כמובן," הוא אומר, "זאת אומרת, זה לא שמתישהו הוא היה מעורב בתאונת מטוס, או משהו כזה, נכון?"

"רק פעם אחת," היא אומרת, זוקפת את גבה, קורצת קריצה משלה וממשיכה להתקדם לאורך המעבר.

במשך כל השעה הבאה, אית'ן בקושי זו, הוא לא מדבר ומחזיק את עצמו שמא ישום חזק מדי או איכשהו יטלטל קצת את המטוס ויביא להתרסקותו. אני מושיטה את ידי אל האיפד שלי, אבל נזכרת מייד שכמובן שאין ויי פיי. אני פותחת ספר, בתקווה לצלול בעלילה על טבעית מעוררת תאוה, אבל אני לא מצליחה להתרכז.

"טיסה של שמונה שעות בלי שום סרט," אני אומרת לעצמי, בעודי בוחה בגב המושב נטול המסך שניצב מולי.

"אולי הם מקווים שכל החיים שיבזיקו לנגד עינייך, יהיו הסחת דעת טובה מספיק."

"זה מדבר." אני פונה להביט בו. "זה לא יפריע ללחץ הברומטרי במטוס, או משהו?"

הוא טומן את ידו בכיסו ושולף את הפני שוב. "לא פסלתי את האפשרות הזאת."

לא בילינו יותר מדי זמן יחד, אבל על בסיס הסיפורים ששמעתי מדיין ומאימי, אני מרגישה שיש לי תמונה מדויקת למדי שלו. רודף ריגושים, הרפתקן, שאפתן, אכזר...

הגבר שנאחז במסעד המושב כאילו חייו תלויים בו הוא... לא הבחור הזה.

הוא לוקח נשימה עמוקה, מושך בכתפיו ומעווה את פניו. אני מטר ושישים ושניים סנטימטרים וקצת לא נוח לי. אורך הרגליים של אית'ן הוא לפחות שלושה מטרים; אני לא יכולה לתאר לעצמי מה עובר

עליו. אחרי שהוא מדבר, נדמה כי 'לחש השיתוק' הוסר: הברכיים שלו מקפצות מלחץ, אצבעותיו מתופפות על המגש עד שאפילו הזקנה המתוקה שלובשת שמלה פרחונית משנות השבעים, נועצת בו מבט עצבני. הוא מחייך בהתנצלות.

"ספר לי על מטבע המזל שלך," אני אומרת, מצביעה על הפני שעדיין אחוז באגרופו. "למה אתה חושב שהוא מביא לך מזל?" נראה כי הוא שוקל את הסיכון הכרוך בקיום אינטראקציה איתי מול ההקלה שהסחת הדעת עשויה להביא לו.

"אני לא ממש רוצה לפתח שיחה," הוא אומר, "אבל מה את רואה?" הוא פותח את כף ידו. "המטבע משנת 1955, אני מציינת.

"מה עוד?"

אני מביטה בו ביתר יסודיות. "אה... אתה מתכוון לכיתוב הכפול?"

הוא רוכן ומצביע. "את ממש יכולה לראות את זה פה, מעל לראש של לינקולן." ואכן, הכיתוב 'באל נשים מבטחינו' הוטבע פעמיים.

"אף פעם לא ראיתי דבר כזה," אני מודה.

"יש רק מעט כאלה בכל העולם." הוא משפשף את פני המטבע באגודלו, ואחר כך טומן אותו בחזרה בכיסו.

"הוא יקר ערך?" אני שואלת.

"הוא שווה משהו כמו אלף דולר."

"לא ייאמן!" אני נחנקת.

אנחנו נקלעים לכיס אוויר קל, ועיניו של איתן מתרוצצות בפראות ברחבי המטוס, כאילו עוד שנייה מסכות החמצן ישוחררו.

אני שואלת, בתקווה להסיח את דעתו שוב, "מאיפה יש לך את זה?"

"קניתי בננה לפני שנכנסתי לריאיון עבודה, וקיבלתי את המטבע כחלק מהעודף."

"ו...?"

"והתקבלתי לעבודה! ואז כשהכנסתי אותו למכונה שמאגדת מטבעות, המכונה פלטה אותו כי היא חשבה שהוא מזויף. מאז זה איתי כל הזמן."

"אתה לא פוחד שהוא ייפול לך מתישהו?"

"זה כל הקטע של מזל, לא?" הוא אומר מבעד לשיניים חשוקות.

"את חייבת להאמין שהוא לא חומק לך בין האצבעות."

"ואתה מאמין בזה ברגע זה?"

הוא מנסה להירגע ומנער את ידיו. אם אני קוראת נכון את ההבעה על הפנים שלו, אז הוא ממש מתחרט שדיבר איתי בכלל. אבל כיס האוויר הולך ומעמיק, וכל גופו מתקשה שוב.

"אתה יודע," אני אומרת, "אתה לא נראה לי כמו מישהו שפוחד

לטוס."

הוא לוקח כמה נשימות עמוקות. "אני לא פוחד לטוס."

אין לי ממש צורך לנסות לחלוק עליו. העובדה שאני צריכה לתלוש את אצבעותיו מהצד שלי במסעך מעבירה את המסר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים.

אית'ן מוסיף בכניעה. "זה לא הביילוי המועדף עליי."

אני חושבת על סופי השבוע שביליתי עם איימי, כשדיין יצא לאיזושהי הרפתקה פרועה עם אח שלו, על כל הוויכוחים שהנסיעות האלה עוררו. "אתה לא אמור להיות אמיץ כמו בר גרילס, או משהו

כזה?"

הוא מביט בי ומקמט את מצחו. "מי?"

"הטיול לניו זילנד. השיט בנהר, טיול הגברים שמאתגר את

המוות? גלישה בניקרגואה? אתה כל הזמן טס להנאתך."

הוא משעין את ראשו על המושב, עוצם את עיניו ומתעלם ממני. כשהגלגלים החורקים של עגלת המשקאות עושים את דרכם לאורך המעבר, אית'ן שוב מצטופף אל המרחב שלי ומאותת לדיילת שתיגש אליו. "אני יכול לקבל ויסקי וסודה?" הוא מעיף בי מבט

ומוסיף, "פעמיים, בעצם."

אני מבטלת את הצעתו בהינף יד. "אני לא אוהבת ויסקי."

הוא ממצמץ. "אני יודע."

"האמת היא שאין לנו ויסקי," היא אומרת.

"ג'ין וטוניק?"

היא מעווה את פניה.

כתפיו נשמטות. "בירה?"

"בירה בהחלט יש לנו." היא מושיטה את ידה למגירה ומגישה לו

שתי בירות גנריות למראה. "זה יעלה לך עשרים ושניים דולרים."

"עשרים ושניים דולרים אמריקאים?"

"יש לנו גם מוצרים של קוקה קולה. הם בחינם." הוא מושיט את

ידו כדי להחזיר לדיילת את הבירות. "אבל אם תרצה קרח, הוא יעלה

לך שני דולרים."

"רגע אחד," אני אומרת ומושיטה את ידי אל התיק שלי.

"את לא קונה לי בירה, אוליב."

"אתה צורק, אני לא קונה לך בירה." אני שולפת שני קופונים

ומגישה לה אותם. "איימי קונה לך בירה."

"אה. ברור."

"תפגין קצת כבוד, בבקשה. הצורך האובססיבי של אחותי לקבל

דברים בחינם הוא מה שהביא אותנו לפה."

"ומה שהביא מאתיים מחברינו וקרובי המשפחה שלנו לביקור

במיון."

אני מרגישה דחף עז להגן על אחותי. "המשטרה כבר אמרה שהיא

לא נושאת באחריות למה שקרה."

הוא פותח את הבירה שלו ואומר, "זה גם מה שאמרו בחדשות

השעה שש."

אני רוצה לנעוץ בו מבט נוקב, אבל דעתי מוסחת לרגע מתנועת

הגרוגרת שלו כשהוא שותה.

"אני לא יודע למה אני מופתע," הוא אומר, "זה בכל מקרה אבוד

מראש."

הדחף מתעצם לממדים בלתי נשלטים. "היי, אית'ן, אתה מדבר על

אח שלך ועל הגיסה –

"תירגעני, אוליב. התכוונתי לחתונות באופן כללי." הוא מתחלחל ואת המילה הבאה הוא צובע בטון של דחייה: "רומנטיקה". אני מודה שמודל הרומנטיקה שלמדתי מההורים שלי היה לוקה בחסר, אבל עומאר וסילביה נשואים עשרים וחמש שנה, והוגו ומאיה נשואים כבר כמעט שלושים שנה. יש מסביבי דוגמאות חיות למערכות יחסים ששרדו, ככה שאני יודעת שהן קיימות – אפילו אם אני חושדת שהן לא קיימות בשבילי. אני רוצה להאמין שאימי לא התחילה משהו אבוד מראש, שהיא באמת ובתמים יכולה להיות מאושרת עם דיין. אית'ן מרוקן בלגימה אחת ארוכה לפחות חצי מבקבוק הבירה הראשון שלו, ואני מנסה לאגד את כל פיסות המידע שיש לי עליו; הוא בן שלושים וארבע, מבוגר מאיתנו ומדיין בשנתיים. הוא עושה... משהו עם מתמטיקה למחייתו, מה שמסביר את חוש ההומור שלו. תמיד יש ברשותו לפחות מוצר לחיטוי אחד, הוא מסרב בכל תוקף לאכול בכופה. נדמה לי שהוא היה רווק כשנפגשנו, אבל זמן קצר לאחר מכן הוא התחיל איזו מערכת יחסים שנראתה לפחות קצת רצינית. אני לא חושבת שאח שלו חיבב אותה, כי אני זוכרת במפורש שדיין אמר באחד הערבים שזה יהיה ממש מבאס אם אית'ן יציע לה נישואים.

אוי אלוהים, אני טסה למאווי עם הארוס של מישהי?
 "אתה לא יוצא עם אף אחת עכשיו, נכון?" אני שואלת. "איך קראו לה... סיירה או סימבה או משהו?"
 "סימבה?" הוא כמעט מחייך. רק כמעט.
 "אני בטוחה שאתה בשוק שלא כולם עוקבים מקרוב אחרי חי האהבה שלך."
 הוא מזעיף פנים. "לא הייתי טס איתך לירח דבש מזויף אם הייתה לי חברה." הוא מתרווח לאחור ועוצם את עיניו. "מספיק עם הדיבורים. את צודקת, זה מטלטל את המטוס."

כשאנחנו מגיעים, אנחנו מייד תופסים מונית מחוץ לשדה התעופה. שרשראות פרחים מעטרות את צווארנו ואוויר אוקיינוס דחוס מדביק את בגדינו לעורנו. רוב הנסיעה פניי צמודות לחלון, ואני בולעת במבטי את השמיים הבהירים התכולים ואת האוקיינוס שמבזיק בין העצים. אני כבר מרגישה את שיערי מסתלסל מהלחות, אבל זה שווה את זה. מאווי מרהיבה ביופייה. אית'ן יושב בשקט לצירי, משקיף על הנוף ומדי פעם מקליד משהו בטלפון. אני לא רוצה להפר את השלווה, ולכן אני מצלמת מספר תמונות מטושטשות בנסיעה על הכביש המהיר הצר ושולחת אותן לאיימי. היא מגיבה באימוג'י פשוט.

אני יודעת. אני מצטערת.

אל תצטערי.

זאת אומרת, יש לי את אמא פה איתי עד לנצח.
אז מי באמת המנצחת פה?

תעשי חיים, או שאני אכסח אותך במכות.

אחותי המסכנה. נכון שהייתי מעדיפה להיות פה עם איימי, או... עם כל אחד אחר, לצורך העניין, אבל אנחנו פה ואני נחושה להפיק מזה את המרב. מצפים לי עשרה ימים יפים ושטופי שמש. כשהמונית מאיטה ופונה ימינה בפעם האחרונה, המלון נגלה

לעינינו בהדרגה. הבניין עצום: מבנה גבוה, בנוי משכבות של זכוכית, עם מרפסות וצמחייה מכל כיוון. האוקיינוס ממש פה, כל כך קרוב, עד שאם מישהו יזרוק אבן מאחת הקומות הגבוהות יותר, היא כנראה תגיע למקום בו הגלים נשברים אל החוף.

אנחנו נוסעים לאורך נתיב המכוסה בפיקוס הודי משני צידיו. מאות פנסים מתנודדים ברוח, תלויים מהענפים המתנשאים מעל ראשינו. אם המקום נראה מדהים כל כך בשעות היום, אני יכולה לדמיין איך המקום נראה לאחר שקיעת החמה.

מוזיקה מתנגנת מתוך רמקולים חבויים בעלווה סבוכה, ואפילו איתן היושב לצידי רוכן לפנים, עיניו נתונות אל המלון בעודנו חולפים על פניו.

המונית נעצרת, ושני סדרני חניה מופיעים משום מקום. אנחנו יוצאים, כושלים מעט בצעדינו בעודנו מביטים סביב, ואז המבטים שלנו נפגשים מעל גג המכונית. יש באוויר ריח של פלומריה, ורחשי הגלים המתנפצים אל החוף בסמוך אלינו גוברים על שאון מנועי הרכבים העומדים במגרש החניה. אני די בטוחה שאיתן ואני הגענו להסכמה בפעם הראשונה מאז ומעולם: פאקינג שיט! המקום הזה מדהים.

הייתי כל כך מוקסמת, שקפצתי בבהלה כשסדרן החניה הראשון שולף מספר תגיות למזוודות ושואל אותי לשמי.

”השם שלי?”

הסדרן מחייך. ”בשביל המזוודות.”

”המזוודות. אה, כן. השם שלי. השם שלי, הוא – ובכן, סיפור

מצחיק –”

איתן סובב את המונית ומייד אוחז בידי. ”טורס”, הוא אומר. ”איימי טורס־שבק־רוב־היה־תומאס ובעלה.” הוא רוכן אליי ומצמיד נשיקה קרירה לראשי בניסיון ליצור את הרושם שאנחנו זוג. ”היא קצת מותשת מהטיסה.”

מוכת אלם, אני מתבוננת בעודו מסובב את גבו ונראה כאילו הוא נאבק בדחף לנגב את שפתיו בכף ידו.

”מושלם”, אומר סדרן החניה, משרבט את השם על כמה מהתגיות

ומצמיד אותן לידיות של המזוודות שלנו. "הקבלה מעבר לדלתות האלה שם." הוא מחייך ומצביע על לובי שניצב באוויר הפתוח. "אנחנו נביא את המזוודות שלכם לחדר."

"תודה." אית'ן טומן מספר שטרות מקופלים בכף ידו של הסדרן ומנחה אותי לכיוון בית המלון. "חלקלקה את," הוא אומר ברגע שאנחנו נמצאים הרחק מטווח שמיעה.

"אית'ן, אני שקרנית גרועה."

"באמת? הצלחת להסתיר את זה ממש טוב."

"זה אף פעם לא היה הצד החזק שלי, בסדר? אלה מאיתנו שלא זומנו על ידי הצד האפל מחשיבים כנות כמעלה טובה."

הוא מחווה לי באצבע שאגש אליו. "תני לי את שתי תעודות הזהות – שלך ושל איימי – כדי שבטעות לא תמסרי את התעודה הלא נכונה בדלפק הקבלה. אני אתן את מספר כרטיס האשראי שלי במקרה שיהיו הוצאות נוספות, ונתחשבן אחר כך."

אני ממש רוצה להתווכח איתו, אבל יש טעם בדבריו. אפילו עכשיו, אחרי שעשיתי חזרה מנטלית קצרה, אני בטוחה שבפעם הבאה שמישהו ישאל אותי לשמי, אני אצעק, "קוראים לי איימי." זה עדיף על חשיפת כל סיפור הכיסוי שלנו בפני סדרן החניה, אבל לא בהרבה.

אני מפשפשת בתוך תיק היד שלי, מוציאה את הארנק ושולפת מתוכו את שתי תעודות הזהות. "אבל תשים אותן בכספת כשנהיה בחדר."

הוא מכניס אותן לארנק, עם תעודת הזהות שלו. "אני אדבר בדלפק. לפי מה שדיין אמר, החוקים פה ממש נוקשים, וממבט של שנייה וחצי, אני רואה עלייך כשאת משקרת בקשר למשהו." אני מעקמת את פרצופי, מזעיפה פנים ואז מחייכת ללא הרף, בניסיון להעלים את הזעף מפניי.

אית'ן מתבונן בי, במבט מעט מבוהל. "קחי את עצמך בידים, אולי. אני בטוח שמתישו זה היה לי ברשימת הדברים שאני רוצה לעשות לפני שאמות, אבל הלילה אני ממש לא רוצה לישון על החוף." השיר Mele Kalikimaka נשמע במעומעם בעודנו נכנסים לבית

המלון. פסטיבל החג נמשך גם אחרי ערב השנה החדשה: עצי חג מולד ענקיים מעטרים את הכניסה ללובי, ענפיהם נוטפים אורות מנצנצים ונושאים אינספור קישוטים בצבע אדום וזהב. זרי פרחים דקורטיביים וקישוטים נוספים משתלשלים מהתקרה, מסתלסלים סביב עמודים ויושבים בסלסלות ובקערות המעטרות כל משטח. מים ממזרקה ענקית זורמים לכריכה קטנה הממוקמת למרגלותיה, וניחוחות הפלומריה והכלור מתערבבים באוויר הלח.

מייד כשאנחנו נכנסים באים לקבל את פנינו. הבטן שלי מתהפכת, אני מחייכת יתר על המידה, כשאישה פולינזית יפיייה לוקחת את תעודת הזהות של איימי ואת כרטיס האשראי של אית'ן. היא מזינה את השמות לתוך המחשב ומחייכת. "ברכותיי על הזכייה בהגרלה."

"אני מתה על הגרלות," אני אומרת, ואית'ן נועץ את מרפקו בצלעותיי.

ואז, עינייה מתעכבות על תמונתה של איימי למשך רגע קט, לפני שהיא ממצמצת אליי באיטיות. "עליתי קצת במשקל," אני פולטת.

מאחר שאין שום דרך טובה להגיב על זה, היא מחייכת אליי בנימוס ומתחילה להזין את המידע.

אין לי מושג למה אני מרגישה דחף להמשיך, אבל זה מה שזה. "פיטרו אותי מהעבודה בסתיו האחרון, ומאז הלכתי לאינספור ראיונות." אני מרגישה את גופו של אית'ן נדרך לצדי, את ידו מונחת על גבי התחתון באגביות ואוחזת בחולצתי עד שהאחיזה מדמה אחיזה עוף דורס המנסה לשים קץ למצוקתו של עכבר שדה הנאבק על חייו. "יש לי נטייה לאפות כשאני לחוצה, לכן אני נראית מעט שונה בתמונה. בתמונה שלי. אבל בסופו של דבר הצלחתי להתקבל לעבודה. היום, למען האמת, היית מאמינה? לא שזה לא אמין או משהו כזה. העבודה או החתונה."

כאשר אני סוף סוף עוצרת כדי להסדיר את נשימתי, האישה ואית'ן פשוט נועצים בי מבט.

חיוך נוקשה עולה על שפתייה, והיא מחליקה לעברנו תיקייה גדושה במפות ובמסלולי טיולים מסוגים שונים. "אני רואה שקיבלתם את סוויטת ירח הדבש."

המוח שלי מתעכב על הביטוי סוויטת ירח הדבש ומתמלא בתמונות מהחדר שלויס וקלארק קנט חלקו בסופרמן 2: האריגים הוורודים, האמבטיה בצורת לב, המיטה הענקית.

"החבילה הרומנטית כוללת הכול," היא ממשיכה, "ואתם יכולים לבחור מבין מגוון שירותים כגון ארוחות ערב לאור נרות בגינת מולוקיני, עיסוי זוגי במרפסת של הספא בשעת השקיעה, שירות חדרים עם עלי כותרת ושמפניה –"

אית'ן ואני מחליפים בינינו מבט חטוף.

"אנחנו יותר בקטע של בילויים בחיק הטבע," אני מתפרצת לדבריה. "יש פעילויות כלשהן שהן קצת מחוספסות יותר והרבה פחות... עירומות?"

שתיקה מביכה.

היא מכחכת בגרונה. "בחדר שלכם תוכלי למצוא רשימה מקיפה יותר. תעיפי מבט, ונוכל לארגן לכם כל פעילות שתרצו."

אני מודה לה ומגניבה מבט לאית'ן, שבשלב הזה, בוהה בי במבט אוהב – מה שאומר שהוא מתכנן את התפריט – לא בופה – לקבלת הפנים בהלוויה שלי, אחרי שירצח אותי ויחביא את הגופה.

היא מעבירה את הכרטיסים המגנטיים שלנו תחת הסורק כדי להפעיל אותם, מושיטה אותם לאית'ן ומחייכת בלבביות. "החדר שלכם נמצא בקומה האחרונה. המעליות ממש מעבר לפינה. אני אדאג שהתיקים יישלחו לחדרכם תכף ומיד."

"תודה," אומר אית'ן בפשטות, בלי לפרט את עלילת חייו בשנה החולפת.

אבל אני שמחה לראות אותו מועד מעט בצעדיו האלגנטיים, כשהיא קוראת לנו בקול: "ברכותיי, אדון וגברת תומאס. תיהנו מירח הדבש שלכם."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן